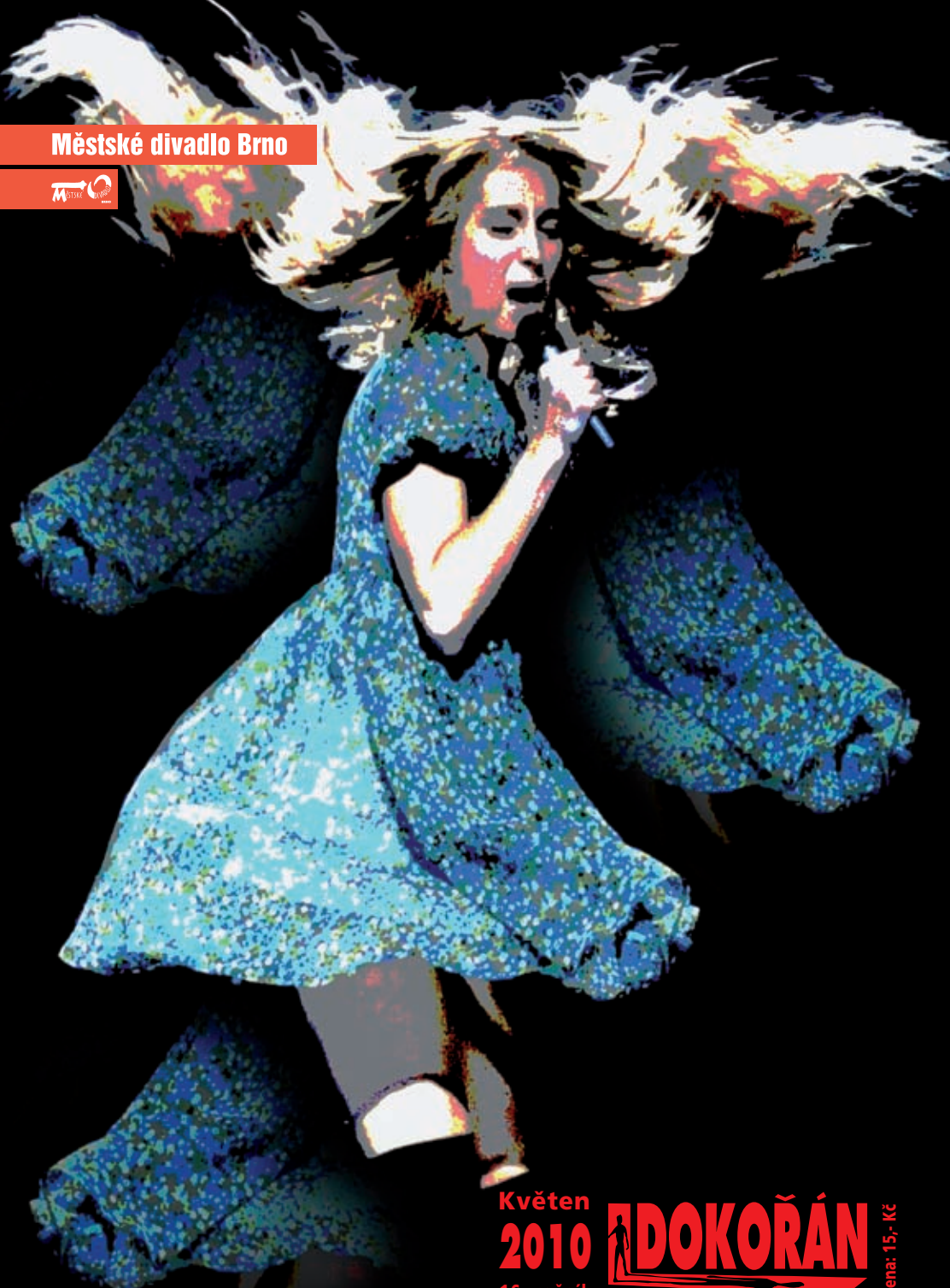

Městské divadlo Brno

Stalo se tak v případě našeho divadla podeváté a vězte, že bych tím množstvím zajisté nechtěl jakkoliv umenšovat význam každého jednoho ocenění herců našeho divadla nejvýznamnější divadelní cenou v České republice – Cenou Thálie! Zdena Herfortová, Petra Jungmanová, Markéta Sedláčková, Alena Antalová, Radka Coufalová, Dušan Vítázek, Erik Pardus, Petr Stěpán! A nyní Petr Gazdík za ztvárnění Jeana Valjeana - hlavní role v muzikálu Bídníci. Blahopřeji – blahopřejeme! Velmi mě navíc těší, že se u Petra Gazdíka, stejně jako u všech jeho oceněných kolegů z našeho divadla, nejedná o ojedinělý výkon v jedné roli, v jedné inscenaci. Divadla u nás i po celé Evropě nám Petra Gazdíka záviděla, nebo závidí jako ve své době jednoznačně nejlepšího Tonyho ve West Side Story, jako skvělého Jidáše v Jesus Christ Superstar... Vedle toho Petr zářil jako rytíř Des Grieux v Manon Lescaut, Essex v Alžbětě Anglické, Kristián v Cyranovi z Bergeracu, Romeo, ďábelský Darryl van Horn v Čarodějkách z Eastwicku a k tomu v množství hlavních rolí v původních projektech našeho divadla...

Ovšem čas, jak už to v divadle i v životě bývá, se nezastavil... před pár dny Petr dokončil práci na hlavní roli v hudební politické satíře Ptákoviny podle Aristofána, aby ještě čtrnáct dnů před premiérou zahájil zkoušky na titulní roli v historickém Anouilhově dramatu Becket aneb Čest Boží.

Čas se nezastavil. Čas, ten hlavní hrdina všech dramát! A nepočká na nikoho ani v divadle, stejně jako v našich životech. Onehdy jsem společně s jiným mimořádným hercem našeho divadla Jiřím Tomkem, který je již (bohužel!) v penzi, vzpomínal na různé inscenace, na různé role a užíval si s ním těch vzpomínek. Je to nakonec to jediné, co z divadelních představení zbude. Co bylo totiž neexistuje jinak než v našich vzpomínkách... vždyť všechno se v okamžiku „ted“ proměňuje v minulost, abychom se hned v následujícím okamžiku, kdy si třeba představujeme věci budoucí, rychle a nenávratně propadali do minulosti! A tak žijeme v neustálém rozhraní mezi vzpomínkami a představy a mnohdy dokonce pro jedno či druhé zapomínáme žít! A kromě toho se my, bláhoví, utopení v čase, snažíme ho měřit! A on (čas – ta trapná napodobenina věčnosti!) nezákladně i spravedlivě provází naše snažení,

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

naši existenci... a my v něm stále vyhledáváme silné a výjimečné zážitky, které činí naše životy smysluplnými. Proto někteří od rána do noci pomáhají léčit své bližní, další dělají divadlo, proto jiní sedí dny i noci nad výkresy, před počítací a odevzdávají vášnivě svůj čas, své životy jiným i svému pocitu, že s oním darem největším, který kdy získali - tedy s darem života - naložili tak, aby se jednou, v okamžiku, kdy se s ním budou loučit, mohli usmívat. A to i přesto, že nevytvořili nic věčného. Vždyť co je v tom našem fyzickém světě věčného?

Goetheho Faust po tom všem hledání smyslu života, po všem tom tápání, dochází na konci své životní cesty k přesvědčení, že nic nemá větší smysl v životě lidském než práce a dokládá to na absurdní činnosti člověka, který se snaží moří vyrvat kus země, aby tak rozšířil své políčko a přitom si neuvědomuje, že si na jiném místě našeho světa vezme moře zpět, co jsme mu jinde s lopotnou námahou vzali...

... "Zde uvnitř bude krajina jak ráj.
Nechť přiboj burácí až na sám kraj:
jak chtěl by, mlsný, násilně se přelit,
sbratřené přijdou obce otvor scelit.
Ba, tímto smyslem proniknout chci byti,
poslední závěr moudrosti je ten:
jen pak jsi hoden svobody a žití,
když rveš se o ně den co den.
A takto, nebezpečím obejpat,
hoch, muž a kmet zde bude bojovat."

Čas neumí posečkat, byt' nás obluzuje různými fíntičkami. Tak například učitel, který po desetiletí učí stejnou věkovou skupinu dětí, může nabýt dojmu, že se vše opakuje, že se nic nemění, že čas neexistuje a to až do okamžiku, kdy pohlédne sám na sebe do zrcadla... Všechno se ztrácí v čase, aby se z toho stejného času rodilo nové!

A právě proto si nenechte ujít nic, co pro vás nejenom Petr Gazdík, ale celá vaše Městské divadlo Brno chystá.

Na shledanou se s vámi při nevědnicích a hlavně NEOPAKOVATELNÝCH uměleckých zážitcích za všechny své kolegy těší

St. Moša

Stanislav Moša, ředitel MdB

Květen
2010
16. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

B | R | N | O
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Štehruska a 7 trpaslíků

Foto: Jef Kratochvíl & Tino Kratochvíl, kresby Petr Hloušek, Plyšáči z atelieru Jany Tomcové a Ludmily Gabriely Havelkové.

Jiří Mahen: Doslov

**Snad v kolébce už nám to matka zpívá,
plášt' života že zlatem prošíť bývá,
za zlatým sluncem jdeme život celý,
však zlatý plášt' jsme nikde neviděli.**

**Plášt' lásky zas prý z modré bývá ušíť
a nebe lze prý prošíť s ním i tušíť,
s ním pod hlavou smíš v branách ráje spát,
leč tvoje mládí už se nenavrátí.**

**I přijde smrt, plášt' rudý visí nad ní.
Ze všeho zbude jenom vzpomínání.
Nadarmo před ní blednem a se rdíme,
vše jako sníh kdes na srdci nám dříme.**

**Tak bude zítra, jako bylo kdysi.
Sto barev pro nás osud vymýšlí si
a mládí zatím krásu zná jen jednu:
své srdce dej mi, já tě k nebi zvednu!**

Jako pták k letu je člověk stvořen ke štěstí.
Ale musí se o ně velmi často přeukrutně bít s tupci,
blbci a hňupci!! To ovšem není jen dělba údělu!
To je nutnost přežití. Protože stále platí:
Kde blb - tam nebezpečno... !!!
(Jan Werich - dramatik, režisér, herec a filozof)

*Mária Lalková,
Eva Jedličková*

Petr Gazdík, Martina Severová

PREMIÉRA 24. DUBNA 2010

*Vojtěch Blahuta,
Michal Isteník*

*Tomáš Sagher, Johana Gazdíková,
Martin Havelka*

Erik Pardus

Lukáš Vlček

Dušan Vitázek, Martin Havelka

Jiří Žáček
Zdenek Merta

PTÁKOVINU

PODLE
ARISTOFANA

Režie: Stanislav Moša

Foto: Tino Kratochvíl

O zvířatech a lidech, Saturnin, Hospoda. Dále ztvárnila role ve filmech: Jen tak si trochu písknout, Třetí princ (pohádka), Levé křídlo, Kouř, Helimadoc, Kanárská spojka. Za roli ve filmu Helimadoc získala na filmovém festivalu v Egyptě Cenu za nejlepší herecký výkon. Často točí v Německu – například filmy Am Morgen danach, Siebte Foto, Das. Dodejme ještě, že má dvě děti: Amélii a Mikuláše a v současnosti je novou členkou činoherního souboru Městského divadla Brno.

Máte za sebou první roli na prknech Městského divadla v Brně, jak se pracovalo s režisérem Stano Slovákem a kolegy ze souboru?

Myslím, že jsem si pro svoji první práci v tomto divadle nemohla přát lepší tým lidí. Měla jsem samozřejmě na začátku obavy, jestli zapadnu, jestli kolegům budu stačit, protože všechny jsem už viděla na jevišti excelovat v jiných rolích, ať už činoherních nebo muzikálových, ale tyto obavy se rychle rozplynuly, protože jsem se díky všem po pár dnech cítila jako bych tu už byla dlouho. Chtěla bych všem, opravdu všem moc poděkovat.

Překvapilo Vás něčím brněnské premiérové publikum?

Vlastně ne, popravdě necítím moc rozdíl mezi premiérovým publikem a tím, které vidí jakoukoliv další reprízu. Možná je to tím, že ten rozdíl schválně nevnímám, abych neměla trému, ale vzhledem k tomu, že hrajeme komedii a tím pádem je pro nás jediné měřítko to, jak se lidi baví,

Lucie Zedníčková pochází z umělecké rodiny. Svůj talent prokázala již jako pětiletá v televizních pořadech Štěpánky Haničincové a později – v deseti letech,

V OSLNĚNÍ

když účinkovala ve filmech *Lásky mezi kapkami deště* a *Hodinářova svatební cesta Korálovým mořem*. Po maturitě na gymnáziu vystudovala pražskou DAMU, poté hrála v Realistickém divadle, byla členkou souboru Činoherního klubu a vystupovala s divadelní společností Háta. Diváci ji jistě znají z mnoha populárních televizních seriálů, do nichž je často obsazována. Připomeňme alespoň některé: *Dobrodružství kriminalistiky*, *Hříchy pátera Knoxe*,

S H Irenou Konvalinovou a Lenkou Janíkovou v komedii Dokonalá svatba, režie: Stanislav Slovák

**S Hanou Holišovou a Irenou Konvalinovou
v komedii *Dokonalá svatba*,
režie: Stanislav Slovák**

zatím jsem měla pocit, že se lidi bavit chtějí, že jsou rádi, když se můžou z plných plic zasmát, a je úplně jedno, jestli je to babička na veřejné generálce, upracovaný podnikatel na premiéře, nebo kdokoliv jiný kdykoliv jindy.

Už víte jaké další role Vás čekají v našem divadle?

Zatím ještě ne.

Máte už v Brně oblíbená místa?

Moc se mi líbí centrum Brna, v létě, když je otevřena spousta zahrádek, se tu cítím jako na dovolené. Užívám si, že je to tady všude blízko, mám ráda park v Lužánkách, ten je kousek od divadla, chodíme tam na tenis a s pejskem na procházky, a pak mám pár svých tajných místeček, ke kterým mám ryze osobní vztah.

Máte v tomto městě přátele i mimo divadelní soubor?

Přítel je člověk, kterému můžete zavolat ve tři ráno a on vám pomůže. Podle tohoto kritéria mám přátele zatím jenom v divadle. Asi před dvěma lety mi u auta rozbili zloději okénko, Stano Slovák mi během pěti minut zařídil garáž, abych s autem, než ho opraví, neparkovala venku a jeho žena Markéta mi pohlížela dceru, abych mohla vše v klidu vyřídit. Stejně Radka Coufalová a její muž - sami mají dvě děti, z toho jedno malinké miminko, a když jsme při zkoušení v divadle měli problém s hlídáním Amálie, vzali ji k sobě domů. Tak nějak celkově mám pocit, že tady lidi drží víc pohromadě. Scházejí se holky s dětma na hřišti, kluci chodí hrát fotbálek... mimochodem, taková malá divadelní školka by se tu určitě uživila.

Jak si zvykáte na poněkud rozdílnou atmosféru v brněnských společenských kruzích, rozladila Vás nějaká novinářská otázka?

Zatím jsem měla možnost setkat se pouze s jedním brněnským novinářem. Docela mě mrzelo, že byl velmi pichlavý, a pořád ze mne páčil vysvětlení proč jsem šla do Brna, když je přeci trendem spíš chodit z Brna do Prahy. Snažila jsem se mu vysvětlit, že to tak nevnímám, že pro mne jsou důležití lidé, kteří to divadlo dělají. Já jsem v Praze byla několik let v Činoherním klubu, o kterém se říká, že z něj se neodchází, ale tehdy tam bohužel bylo vedení, které vneslo do celého souboru velmi nepřijemnou atmosféru, tak jsem prostě odešla. Pak jsem byla 12 let v divadelním spolku Háta, byla to nádherná doba, ale se dvěma dětmi být stále na cestách začalo být najednou nad moje síly. Chci tím říct, že teď jsem šťastná, že mě osud zavál sem, že život je právě v tom krásný, že nachystá spoustu příležitostí a změn a že by člověk neměl přemýšlet podle toho, co je obvyklé, neobvyklé, standardní či nestandardní, ale podle toho, co ho dělá šťastným a co ho baví.

Co by bylo pro Vás dobrou zprávou?

Že moje děti budou v životě šťastné a já a moji milovaní dlouho zdraví a živí.

Na co jste je ve svém „novém“ angažmá zatím nezvykla?

Na ten divadelní komfort - že mám svůj stolec v šatně, že mě v maskéřně nalíčí, že si můžu odskočit do klubu na jídlo, prostě tomuto jsem za ta léta odvykla. U Háty jsme byli pokaždé v jiném divadle a v pražském Činohráku je to tak malíčké, že by se tam všechno nevešlo - ale myslím, že na příjemné věci si člověk zvykne rychle.

Měla jste ve svém životě období, kdy jste měla tak říkajíc hluboko do kapsy?

Měla. Je to už dávno, ale měla jsem asi půl roku období, že jsem koukala v potravinách, ko-

**S Petrem Štěpánem
a Hanou Holišovou
v komedii
Dokonalá svatba,
režie: Stanislav Slovák**

Já přemýšlím zhruba v horizontu deseti let, ale vzhledem k tomu, že nikdo nevíme, co bude zítra, je i tato představa v rovině fantazie, snění a přání, jak by to mohlo být.

Dostala jste někdy od někoho opravdu dobrou radu?

Moje maminka, když jsem za ní kdykoliv přišla s nějakým problémem, mě trpělivě vyslechla, pak pokývala hlavou a poradila mi: vyprdni se na to a máš to!

Vzhledem k tomu, že jsem hodně přemýšlivý člověk, tak mi tento její odlehčenější přístup k životu mnohdy opravdu pomohl.

Existuje něco, co jste podcenila?

Flamenco. Chodila jsem poctivě dva roky, myslela jsem si, že je to celkem lehké, ale opak je pravda.

Filozof říká: nejsmutnější je takový svět, v němž vyrůstají smutné děti - jaké jsou Vaše?

Mikulášek je introvert, Amálka extrovert. Jsou totálně rozdílní. Zlobí adekvátně svému věku, ale mají dobrou srdíčka, jsou vlastně úplně normální děti a já jsem normální maminka, protože pro mne jsou nejlepší na celém světě.

Kritici oslavují Vaše herecké výkony, co byste ještě od kritiky chtěla?

Bolek Polívka jednou řekl - kritik je člověk, který píše o tom, jak by to dělал, kdyby to uměl. Já беру s rezervou kritiku kladnou i zápornou. Popravdě už to samotné slovo KRITIK mi nezní dobře a je to asi jedna z posledních profesí, kterou bych chtěla dělat. Mě vždycky doma říkali - kritizovat umí každý, ale běž to zkusit.

Co Vás zachraňuje, když na Vás sedne chmura?

Spánek.

Co Vás v branži nejvíc vytočí?

Když vidím vedle dobrého herce účinkovat špatného ošklivého neherce. Mluvíme teď o televizi. Je tolik herců po celé republice, kteří by si zasloužili zviditelnit v televizi a pak koukáte na ošklivého člověka, který ani neumí mluvit, natož něco zahrát a je vám jasné, že zabírá místo někomu, kdo by to zvládl zahrát tisíckrát lépe.

Společnost má problém s bulvární ale i investigativní žurnalistikou, vnáší mezi lid neklid a nevěřivost, vždy za bulvární žurnalistikou vidím roztrášené auto a umírající princeznu Dianu a tak velmi zvažují poslední otázku: jak jste na tom se svědomím?

Občas ho zpytuji, ale spím dobře.

Otázky a foto: jeř Kratochvil

lik stojí chleba, abych koupila ten nejlépejší, protože jsem po všech zaplacených složenkách měla pár stovek na měsíc. Až teď si uvědomuji, jak moc mi to do života dalo - mám v sobě jistotu, že stojím nohama pevně na zemi, vím, že období slávy a peněz se střídá s obdobím, kdy práce není moc, a že mě to nemůže psychicky složit, stejně tak jako se nenechám opít pocitem, že právě jdu z role do role. Žiji v hereckém světě už od malička a tyto vzestupy a pády jsem prožila několikrát. U sebe i ve svém okolí.

Co je dle Vás největším gordickým uzlem naší politické scény?

Že není komu věřit.

Inspirovala Vás někdy nějaká žena k něčemu zvláštnímu? K něčemu mimořádnému?

Ano, máme tady v Brně Dvořákovy, což jsou rodiče Heleny Dvořákové, která tu byla v angažmá. Jsou to neobyčejně dobří lidé, kteří nám pomáhají jak jen mohou. Obdivuji je oba, ale paní Dvořáková je pro mne člověk, který svým přístupem k životu, svojí dobrotou a ochotou, je pro mne jakýmsi vzorem, jakým bych chtěla být já svým dětem a lidem kolem sebe.

Je pravda, že čím je člověk starší, tím je šťastnější? Jedna studie chicagské univerzity zjistila, že v osmnácti se šťastná cítí třetina Američanů, v osmdesáti je šťastná celá polovina?

Protože Američani se v mládí ženou za americkým snem. Společenské konvence je nutí být dokonalými, to musí být obrovský tlak! Spíš si myslím, že čím je člověk starší, tím víc se dokáže radovat z maličkostí, a to já se teprve učím, takže počkejme do mých osmdesáti, pak vám povím.

Představujete si někdy svět za sto let?

Vzhledem k tomu, že vývoj všeho se neustále zrychluje, moje fantazie tak daleko nesáhá.

Naše vzpomínka patří zastupiteli jihomoravského kraje a bývalému poslanci ČSSD – Jiřímu Václavěku, který tragicky zemřel během své dovolené v daleké cizině.

Jiří Václavěk zasedal ve sněmovně v letech 1996 až 2006.

Působil jako místopředseda rozpočtového výboru a měl rovněž mandát krajského zastupitele.

V poslanecké sněmovně se výrazně zasadil o výstavbu Hudební scény Městského divadla v Brně.

Čest jeho památce!

VZPOMÍNKA

Hana Holišová

*Zdeněk Bureš,
Lucie Zedníčková,
Stanislav Slovák*

Režie:

STANISLAV SLOVÁK

Scéna:

JAROSLAV MILFAJT

Kostýmy:

ANDREA KUČEROVÁ

Dramaturgie:

KLÁRA LATZKOVÁ, JAN ŠOTKOVSKÝ

Hudba:

KAREL ALBRECHT

*Klára Latzková,
Jan Šotkovský,
Irena Konvalinová*

**Stanislav
Slovák**

**Petr Štěpán,
Lucie Zedníčková**

Robin Hawdon

Dokonalá svatba

**Hana Holišová, Petr Štěpán,
Milan Němec, Lenka Janíková,
Irena Konvalinová**

LUKÁŠ VLČEK

Ten rozhovor začal vsutku netradičně. No prostě trapasem. Věřil jsem se do klubu Městského divadla Brno, kde mě čekalo následující povídání s talentovaným muzikálovým hercem Lukášem Vlčkem. Urostlý černovlasý mladík ke mně stál zády. Když jsem se ho začal dožadovat o naše ujednané povídání, nechápavě na mne civěl. Myslel jsem, že si ze mne dělá blázný. Po minutě trapného slovního otūkávání jsem zjistil, že jsem oslovil Lukášova hereckého kolegu Jiřího

ČERT TĚ VEM

Macha. Po vysvětlení Jirka reagoval bezprostředně: "No ještěže si mne lidé pletou s tak krásným chlapem jako je Lukáš Vlček." Zrudnul jsem a odplížil se s diktafonem ke stolu. A nakonec jsem byl tomuto faux pas rád. Odstartovalo naše povídání s Lukášem. Téma bylo na světě. Bavit se ovšem o mužské kráse a její recepci s pohledným hercem, který neustále stydlivě klopi oči a který v duchu svého znamení Vah každou větu desetkrát zváží, je opravdu zábavný úkol. A to měla přijít ještě témata jako homosexualita, onanie, obdiv, sláva... Nečekejte však žádné oplzlé nebo dvojsmyslné povídání. Se vším vzpomínáním se totiž osmadvacetiletý herec potkal při své práci. Bavili jsme se o všem vesele i vážněji.

Teď Vám díky mé chybě a neznalosti kolega Mach složil kompliment ohledně Vaší krásy. Nezbyvá, než se modelkoidně ptát: Jaké máte míry?

To teda začínáme opravdu ne-
zvykle. (smích) Co si pamatuju,
měřival jsem 187 centimetrů.
A s tou váhou je to hodně kolísa-
vé. Když jsem byl ve skvělé kon-
dici, vážil jsem pod osmdesát.
Dnes se bojím, že by ručička vá-
hy nemilosrdně vystartovala té-
měř k devadesátce... Což už je
asi docela hodně, ne?

**Tak fanyanky už vědí, ale ať to
zuzitkujeme i v rozhovoru. Jak
o sebe teda mladý herec v tom
ryze fyzickém smyslu dbá?**

Žádné tabulky na poměr výšky
a váhy v divadle nemáme, ale
nedávno jsem u paní doktorky ví-
děl letáček, podle kterého moje
váha opravdu kolísá někde mezi
průměrnou hmotností a otesán-
kem. Asi bych měl jít do sebe
a začít pravidelněji využívat diva-
delní posilovnu...

**Uslýším také o pomádách na
vlasy a pleťových maskách?**

Ano. Pravidelně si každý večer
dávám okurkovou masku s jogur-
tem (na značce přitom nezáleží) -

od Müllera po Lipánek... (smích) Když je ale výji-
mečně čas, moc rád jezdim na kole kolem Brna ne-
bo někde po Vysočině. Ale v kondici se držím také
častým sprintováním na zkoušku nebo na nějaké
představení.

**O tom, že jste na své mateřské scéně vytižený
a že Vaše hvězda tady stoupá svědčí už jen let-
mý pohled na soupis Vašich nynějších rolí. Jak
reflektujete své úspěchy?**

Všichni u divadla víme, že sláva zejména v naší ze-
mi je velmi relativní.

**Nebudte zase tak skromný. Jste mladý úspěšný
muž a pro ty bývá často typická sebevzhlíživost
a prahnutí po úspěších. Vy jste výjimka?**

V divadelní anketě Křídla jsem byl na druhém místě.
A mne to překvapilo. Na druhou stranu jsem si říkal:
Sakra, proč jsem ten internet babičce nepořídil už
minulý rok? (smích) Ne, teď zase vážně, opravdu
bych všem chtěl poděkovat, že jsem jim stál za tu
práci. Velmi si toho vážím.

*S Janem Apolenářem
v muzikálu Nahá múza,
režie: Šimon Caban*

Takže jste skromný. To Vás ctí. Víte o tom, že se už říká věta: Chodit na Vlčka?

Tak to od vás slyším poprvé. A který pivovar ho točí?

V Městském divadle Brno jste v angažmá od roku 2005, spolupracujete s ním ještě o čtyři roky déle. Jak hodnotíte svoji profesní, vlastně pětiletou dekádu pod touto střechou?

Cesta k větším rolím byla v mém případě docela dlouhá. Tak snad už se ta práce začíná uročit.

Vy jste výrazný pěvecký talent, ale v menších rolích jsem se ochomýtnul i kolem činohry. Muzikáloví herci, kteří zakládali slávu tohoto divadla jako třeba Roman Vojtek, vždy snili navrch o dráze sólového zpěváka. Chtěli jste se někdy třeba i Vy sólo trhnout v této éře nekonečných Superstarů? A co byste zpíval?

O kariéře Superstar, hvězdného vzplanutí stejně rychlého jako vyhasnutí, nestojím. Na druhou stranu jsem si vědom, že v této branži samotná technika, zajímavá barva hlasu, či onen pověstný esprit ještě nic neznamenají, pakliže nemáte za sebou někoho, manažera, tým lidí, kteří vás na vaší sólové dráze podpoří...Mne osobně oslovuje hudba jazzová, šansonová a swingová a la Sammy Davis Jr. nebo Frank Sinatra, kteří jsou vlastně i můj hlasový obor. Tento styl zpívám nejčastěji a nejráději snad i proto, že mi přijde, že v naší zemi trochu upadá v zapomnění. Čas od času dostávám nabídky na koncertování s nějakou hudební skupinou či bigbandem. Jsem na takové belcanto a lyrické zpívání. Rock a nedej bože metal bych zpívat nechtěl.

Zpět k divadlu. Figurujete v pozoruhodném muzikálu Probuzení jara. Váš Jenda Rilke na jevišti masturbuje, poslěze se ukáže, že je homosexuální. A navrch všeho má poloviční věk než Vy. Bylo to vše pro Vás nezvyklé herecké zadání?

No, po tomto muzikálu už asi nemám jenom fanynky, ale i fanoušky. Ne, to byl žert. Musím říct, že muzikál *Probuzení jara* je v současné době pro mne jedním z nejkrásnějších a nejvíce strhujících představení, se kterým se můžete na naší scéně setkat. Rovněž jeho nadčasovost je naprosto neuvěřitelná. Ale zpět k roli Jendy Rilkeho. Jde bezesporu o jednu z nejkontroverznějších postav celého muzikálu. Proto mi nezbývalo nic jiného, než se postupně zbavovat veškerých zábran, které by mohly brzdit proces zkoušení... Jenda má podle scénáře patnáct let. Je to opravdu docela zvláštní pocit hrát jeden den Javerta z *Bádníků*, kterému je přes padesát.

A prožívá herec nějak zevnitř tyto široké časové mantinely, nemluví o tom, co Vám maskérky naplácají na tvář...

Samozřejmě. Vtělení do takových věkových rozdílů je zcela jiné. Nesete si na jeviště přece jen jiné prožívání, myšlení a také samozřejmě docela jinou škálu výrazových prostředků. Vždyť jinak se pohybuje mladík a jinak stařec.

Působíte na mne nervózně až nerozhodně. Co jste za znamení?

Já jsem typická Váha. Velmi nevděčné znamení. Ale zato spravedlivé...teda aspoň doufám...

A myslíte, že jste introvert nebo extrovert?

No, přestože mám zejména v práci a ve spo-

**S Tomášem Novotným
v muzikálu *Probuzení jara*,
režie: Stanislav Moša**

lečnosti přátel extrovertní polohy, v soukromí jsem spíše introvert.

Máte docela nízko posazený hlas.

Ano mám. Tak jen doufám, že pro váš diktafon má frekvence hlasu a la Šest medvědu s Cibulkou nebude problém. Moje přítelkyně má zase tak vysoký hlas, že díky němu netopýří narážejí do zdi. Skvěle se doplňujeme... (smích)

Neděláte Vám to třeba právě v *Probuzení jara* problémy?

Jsem nižší baryton, takže abych působil jako teenager co možná nejvěrohodněji, musím zvýšit hlas téměř o jednu oktávu. Což opravdu není jednoduché.

***Probuzení jara* nese přes století starou a velmi zajímavou látku: střet probouzející se dětské sexuality s neoblomnou konzervativností dospělých. Co byl ještě kromě zvýšení hlasu největší problém?**

Z těch zásadních co nejlépe vykreslit postavu hochy, který během celé inscenace hledá svoji sexuální orientaci, je sám sebou zmaten a i na konci, kdy už to vypadá, že ji našel, si vlastně pořád není sto procentně jistý... Postava Jendy má navíc v inscenaci výstup, při kterém přímo uprostřed jeviště masturbuje. Což je akt, se kterým se divák ani herec na jevišti často nesetkává. Snažil jsem se k této scéně přistupovat s trochou nadsázky avšak zároveň nepřekročit onu potřebnou hranici autenticity, závažnosti a naléhavosti.

Od doby filmu *Philadelphia*, v němž Tom Hanks hrál homosexuála umírajícího na AIDS, chtěli

**S Tomášem Sagherem
v muzikálu *Bádníci*,
režie: Stanislav Moša**

V muzikálu Nahá múza,
režie: Šimon Caban

všechny hollywoodské star hrát gaye. Freud ve slavné přednášce o onanii napadl konzervativní publikum poukazem: Kdo si nepřizná, že alespoň jednou v životě masturboval, masturbuje dosud. Měl jste s tím tedy nějaké vnitřní problémy jako profesionál?

Během zkoušení za mnou chodili kolegové a radili, že k tomu musím přistupovat jako profík. Je fakt, že se s muži běžně nelíbám, a proto pro mne byla tato scéna tvrdým oříškem.

Takže jste si nějakým způsobem při tomto muzikálu rozšířil herecký rejstřík?

To bezesporu. K některým rolím najdete klíč jednodušším způsobem, v případě Jendy Rilkeho to bylo podstatně složitější. V tom vidím u mne asi největší posun. Přičemž vrátit se do mentality pubertáka je to nejmenší.

Musel jste o oktávu zvýšit hlas. Mnohé teorie herectví říkají, že hlavním nástrojem herce je tělo a hlas. Je to zábavné a lehké si vlastně s hlasem jen tak pohrávat?

Aby to bylo zábavné, musíte mít svůj hlas dokonale technicky zvládnutý, což vůbec není lehké. Při ztvárnění postavy nemůžete být přeci limitovaný tím, že se soustředíte jen na mluvnici či pěveckou techniku...

A jaký je na jevišti ideální poměr té studené techniky a bezuzdného vypouštění emoci?

Jsem spíš emotivním hercem. Na JAMU nás učili, že by to mělo být půl na půl. Možná dokonce víc techniky, která pomůže případný talent zúročit.

Ano, důležité je emoční distanc od role, který jí má vlastně v pomyslných opratích a musí jí umět ukořizovat... Souhlasíte i jako emotivní herec?

Samozřejmě. Platí zde ono okřídlené - slzy herce kanou z jeho mozku, nikoliv z jeho srdce. Zpětná sebereflexe je nesporně důležitá.

Jak Vy teda propadáte divadlu? Herci často tvrdí, že je nějaký velký výkon uvede do takového rauše, že se z něj dostávají několik hodin poté. Vy dokážete roli svléknout s kostýmem a prostě odejít ze šatny?

Kdepak. Moji kolegové si ze mne dokonce dělají legraci, že mi to trvá vždy o půlhodiny déle odejít ze šatny a setřást vše ze sebe. Oni už jsou půl hodiny doma, sledují Wolfův revír ve 23:30 a já ještě přemýšlím, co se povedlo a co ne. Čekám až přijde pocit uvolnění.

Mluvil jste o Javertovi z Bídníků. Proč máte tuto úlohu nejraději?

Je to role, která s sebou nese mnoho hereckých i pěveckých zvrátů. Patří skutečně k mým nejoblíbe-

nějším. Bavevnost této postavy je tak velká, že je - bez jakéhokoliv patosu - pro mne čest ji hrát.

Pobuzení jara - Bídníci. Stojíme při tomto povídání rozkročení mezi původními muzikály dneška, jejichž slavné hudební hity už vstoupily do pomyslné síně muzikálové slávy. Co děláte raději?

To se přeci nedá takhle kategoricky říct. Samozřejmě záleží na daném kuse. Pravda je, že ke klasickým muzikálům mám asi blíž. Ale každopádně mě zajímá i současná tvorba.

Co si Lukáš Vlček pouští za muziku do sluchátek, když relaxuje?

Pouštím si uklidňující, melancholickou hudbu. Často jsou to soundtracky třeba z filmů *Piano* nebo *Twin Peaks*. Konkrétní interprety vám teď asi z hlavy neřeknu. Ba ne, řeknu, obdivuji tvorbu krále popu Michaela Jacksona, hudbu, která je pro mne naprosto nabitá energií. Určitě bych přišel na další, ale teď si nevzpomenu...

Pojďme se zase bavit o hraní. Herectví bývá často spojeno s jakýmsi exodem, putováním za prací. Dokážete si představit, že byste kvůli práci opustil rodné město?

Z Brna bych odešel možná jen za konkrétním projektem, ale žít natrvalo třeba v Praze mě neláká. Na to mám svoje rodné město moc rád.

A co třeba máte na Brně konkrétně rád?

Narodil jsem se v Žabovřeskách pod Wilsonovým lesem. Žít se dá kdekoliv. Možná mi tady, na jižní Moravě, vyhovuje mentalita zdejších lidí. Nejspíš pro svoji spontánnost. Typický patriot však nejsem.

Ale Vy nemůžete něco prohlásit a hned to zase zrelativizovat. Jste chlap, tak si za svým slovem i tvrzeními musíte stát...

Samozřejmě. Kdo ví, třeba to zase souvisí se znamením vah. Ale abyste chápal, ta tvrzení nejsou z mé strany žádný alibismus, ani snaha neurazit či nerozházet si ani jednu stranu. Prostě se snažím být neutrální a spravedlivý. Mnohdy se moji kamarádi pohádají a pak mě žádají, abych byl pomyslným jazýčkem na miskách vah. A nakonec jsou naštvaní, když nedám za stoprocentní pravdu ani jednomu z nich. Jsou připady, kdy oba mohou mít pravdu. Pravda přeci nemusí být vždy jen černobílá. Snažím se být objektivní.

Ale objektivní přece neznamená být bez názoru, ne?

Ne, jistěže ne. Ale svůj názor si udělám až poté, co vyslechnu obě dvě strany. Snažím se být nepředpojatý. Tím se paradoxně často sám dostávám do konfliktu. Okolí žádá jasný názor a nic mezi tím.

Kde to máte na Moravě třeba ještě rád?

Na rozdíl od mé přítelkyně se mi líbí Mikulov a okolí. Ona sice nemá nic proti vínu a folkloru, ale má raději hory než tyto "úrodné placky", které nás obklopují. Mně je tady ta malebná oblast velmi sympatická právě pro svůj kolorit, lidi a přírodu.

Chodíte třeba do té zmiňované Prahy na konkurzy?

Samozřejmě, jezdíval jsem. Pamatuju se na svůj konkurz do pražského uvedení *Bídníků*. Snil jsem právě o roli Javerta, která ovšem tehdy nevyšla. Dostal jsem jen nabídku do company. Byl jsem tehdy postavený před otázkou studium nebo divadlo. Já se rozhodl pro školu a doufal, že *Bídníci* se snad v tuzemsku budou ještě uvádět. No vidíte a vyšlo to.

Luboš Mareček, foto: jeř Kratochvíl

Proč bychom se netěšili...

Mezinárodní festival Divadelní svět Brno

DIVADELNÍ SVĚT
THEATRE WORLD
BRNO

11.– 19. června 2010

ZAHÁJENÍ { Noc kejklířů } radovánky v ulicích města

POPRVÉ { Kompletní přehlídka her Václava Havla

HOSTÉ { d'arsko,

Německo, Polsko, Rusko, Slovensko, Slovinsko...

POULIČNÍ PROGRAM { Zábava a akce

ZAKONČENÍ { Slavnost masek } karneval pro herce i diváky

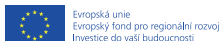
Pořádá

Spoluorganizují

Finančně podporují

B | R | N | O |

Visegrad Fund

www.bkc.cz

www.divadelnisvet.cz

Dne 31. 3. proběhla ve velkém sále Nové radnice tisková konference festivalu Divadelní svět Brno.

Tisková konference proběhla za účasti primátora města Brna Romana Onderky, ředitelky festivalu DSB Dr. Pospíšilové, ředitelky BKC Mgr. Moniky Šimkové a též všech pánů ředitelů městských divadel. Principálové jsou také členové dramaturgické rady. Po tiskové konferenci režisér Vladimír Morávek natáčel se všemi zúčastněnými řediteli a panem primátorem reklamní spot festivalu DSB. Popěvkem Proč bychom se netěšili... tedy konference začala i skončila.

Jiří Žáček
Zdenek Merta

PTÁKOVINŮ

PODLE
ARISTOFANA

Režie: Stanislav Moša

Zdenek Merta, Zora Jandová: **NAHÁ MÚZA**

V meziválečné Paříži se scházejí umělci z celého světa, město žije uměním, ale nenápadně se mezi bohem a smetanúku ukrádá i hrozba druhé světové války. Městem zní hlasy kameletů a umělci hledají v barech a kabaretech své muzy. Jednou z nich se stává i mladá tanečnice Magdalena, která zasáhne do života hned dvou mužů. Frederik a Marian byli přátelé, než potkali tuto tajemnou, talentovanou a okouzlivou ženu. Osudy postav se zamotávají, hrdinové hledají své místo na zemi, pokoušejí se jít za splněním svých snů. Autorský muzikál Zdenka Merty a Zory Jandové rozehrává příběh o lásce, o umění a o hledání sebe sama v rychlých střizích, retrospektivních vzpomínkových zjevech a vizuálně působivých obrazech. V romantickém příběhu se značnou dávkou sarkasmu a nadhledu ožívají obrazy, barvy a konečně i opravdová Múza připravená políbit svého umělce.

Režie: Šimon Caban

Hrají: Hana Holíšová nebo Svetlana Slováková, Jan Apenolář nebo Martin Havelka, Petr Gazdík nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Zora Jandová, Ladislav Kolář nebo Jan Mazák, Soňa Jányová nebo Pavla Vitázková a další.

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámu životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Rachel jsou šťastní. Bill s Rachel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek,

Jedličková, Irena Konvalinová, Josef Jurásek, Viktor Skála, Dušan Vitáček, Zdeněk Bureš, Robert Jícha nebo Lukáš Vlček, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Mária Lalková a další.

Anton Pavlovič Čechov: **TŘI SESTRY**

Vrcholné drama jednoho z nejvýznamnějších světových autorů pro divadlo. Na příběh sestry Prozorových Olgy, Iriny, Máši a jejich bratra Andreje, které osud zavál do malého provinčního městečka, Čechov sugestivně zachycuje období konce 19. století se všemi protiklady. Sestry touží přestěhovat se do Moskvy, kde prožily své dětství. Jejich životní podmínky se však natolik mění, že sourozenci ztrácejí možnost realizovat svoje plány. Bratr Andrej se ožení s měšťáčkou Natašou a postupně se smíruje se svým bezperspektivním osudem i Olga. Tragický končí láska Iriny a barona Tuzenbacha, neradostný je Mášin rodinný život. Tyto matné «krásné duše» samy sebe zosklivují drásavou vyčítkou, že neumějí užitečně žít. Na jejich stescích a trýznivé bezmocnosti Čechov dokáže umělecky zobrazit nejen celou etapu vývoje ruské společnosti, ale i celou etapu vývoje lidstva. Proto si jeho hra dodnes uchovává svou životnost. Jednoduchou děj gradující až k napětí blížící se katastrofy rámcují vnitřní konflikty psychologicky propracovaných postav, srážky mezi skutečnými a domněnými hodnotami. Důležitou úlohu hraje lyrizmus. Jednotlivé detaily, výroky i celková atmosféra děje mají úžasný symbolický charakter a dodávají mimořádný zevšeobecňující a nadčasový ráz jedné z nejlépe napsaných her světové divadelní literatury.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Michal Isteník, Lenka Janíková, Markéta Sedláčková, Ivana Vaňková, Svetlana Slováková, Milan Němec, Petr Štěpán, Vojtěch Blahuta, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Jakub Przebinda, Radek Novotný, Pavel Kunert, Eva Jelínková.

William Shakespeare: **VEČER TŘÍKRÁLŮV**

Jedná se o jednu z největších Shakespearových komedií lásky, převleků, překvapivých rozuzlení a zcela zvláštní postky. Bývá označována jako komedie slavnostního veselí či komedie masopustu. Bláznivý sváteční a převrácený svět. Veškeré to třštění se samozřejmě točí kolem lásky. Z tolika preludů je živa láska, je sama je svým vlastním předtudem. Ztroskotání lodi rozdělí blízence Violu a Sebastiana. Viola přijímá v chlapčenském převleku pod jménem Cesario službu páně u Orsina, knížete Illyrského, a zamílne se do něho. Ten však miluje bohatou a krásnou hraběnku Olivii. Vyšle k ní jako svého posla lásky Cesaria a Olivie zahoří láskou k mladému zprostředkovateli. Děj se zauzlí, když se na scéně objeví Sebastian, a Olivie, pokládá ho za Cesaria, s ním uzavře tajný sňatek. Romantický příběh se proplétá s pásmem komickým, jehož protagonisty jsou sir Tobías Rihal, Olivin strýc, jeho kumpán rytíř Ondřej Tasořítka a hraběnčina komorná Marie. Všichni tři jsou stržiti nepelchy na zapásklé puritánové Malvoliovi, správci Olivina panství: podvrženým listem jej přesvědčí, že ho půvabná hraběnka miluje... Zkrátka rozverná sváteční komedie pojednává o různých podobách lásky, je plná převleku, souborů a humoru. Nebyl by to však dramatik z největších, kdyby karnevalovou nespoutanost nerelativizoval "snem" o prchavém mládí, o zoufalství odmítnutí, o syrovém nečase. Večer tříkrálový tedy přináší pro každého něco; záleží na nás, chceme-li se na lidské hemžení dívat růžovými brýlemi, nebo skrze začouzené sklíčko.

Režie: Roman Polák

Hrají: Petr Gazdík, Pavla Vitázková, Hana Holíšová nebo Hana Kovářková, Martin Havelka, Jan Mazák, Irena Konvalinová, Viktor Skála, Erik Pardus, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Lenka Janíková, Veronika Poláčková, Patrik Bořecký, Michal Isteník a další.

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Městské divadlo Brno kromě své systematické snahy o uvádění titulů ve světových i českých premiérách samozřejmě cití povinnost uvádět i tituly z tzv. „zlatého fondu hudebního - muzikálového divadla“. Mezi ně nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textaře Michala Stewarta, muzikál vpravdě světového jména - Hello, Dolly! Dolo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera „Dohazovačka“, její předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroje „A jde se řídit“, jejíž před-

se těší. I Rachelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že lovcé. Nezbyvá než ji okamžitě ukřít do koupelny a za vydatné pomoci svědků Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii zámn, lži a nedorozumění spěje k nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvělná klasická situační komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jevišti celé Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holíšová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Alexandr Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Otenášek:

TŘI MUŠKETÝŘI

Nejnovejší drammatizace slavného historicko-dobrodružného románu rozvíjejícího romantický příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik. Tři nerozluční přátelé, členové královských mušketýrů, stateční Athos, silák Porthos a subtilní Aramis nacházejí nového druha ve veselém gaskoňském šlechtici d'Artagnanovi. Společně pak ečí intrikám kardinála Richelieua, který se s pomocí svých špiónů - Mylady de Winter a hraběte Rocheforta - snaží zkompromitovat francouzskou královnu a upevnit osobní moc. Po čtených dobrodružstvích, v nichž je odkrýváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytířskost mušketýrů a jejich věrnost šlechtickým zákonům citi vítězí nad nástrahami mstivé Mylady i kardinála. Tři mušketýři dodnes uchvacují svým dobrodružným pojetím, optimismem a životní energií, s níž hlavní postavy úspěšně čelí překážkám. V mušketýřské epopeji se Dumasovi podařilo vytvořit obraz nezapomenutelných hrdinů, kteří se díky morální vlastnostem, odvaze, věrnosti a cti stali symbolem statečnosti a rytířskosti. Dramatizace výjimečně úspěšných spolupracovníků našeho divadla bude v mnohém překvapující!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Ivana Vaňková, Pavla Vitázková, Eva

HRAJEME

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.5.	sobota	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB6
19.30		Nahá múza	
2.5.	neděle	Zdeněk Merta, Zora Jandová	E7
19.30		Nahá múza	
3.5.	pondělí	Zdeněk Merta, Zora Jandová	AB1
19.30		Nahá múza	
4.5.	úterý	Zdeněk Merta, Zora Jandová	C2
19.30		Nahá múza	
5.5.	středa	Robin Hawdon	AB3
19.30		Dokonalá svatba	
6.5.	čtvrtek	Robin Hawdon	AB4
19.30		Dokonalá svatba	
7.5.	pátek	Robin Hawdon	A5
19.30		Dokonalá svatba	
8.5.	sobota	Robin Hawdon	A6
19.30		Dokonalá svatba	
9.5.	neděle	Robin Hawdon	E7
19.30		Dokonalá svatba	
11.5.	úterý	Robin Hawdon	AB2
19.30		Dokonalá svatba	
12.5.	středa	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	PPP
18.00		Tři mušketýři	
13.5.	čtvrtek	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	P18
18.00		Tři mušketýři	
14.5.	pátek	A. P. Čechov	A2010
19.30		Tři sestry	
15.5.	sobota	A. P. Čechov	M2010
19.30		Tři sestry	
16.5.	neděle	A. P. Čechov	R2010
19.30		Tři sestry	
21.5.	pátek	Jean Anouilh	veřejná generálka
14.00		Becket aneb Čest Boží	
21.5.	pátek	Jean Anouilh	E5
19.30		Becket aneb Čest Boží	
22.5.	sobota	Jean Anouilh	premiéra, P
19.30		Becket aneb Čest Boží	
23.5.	neděle	Jean Anouilh	premiéra
19.30		Becket aneb Čest Boží	
24.5.	pondělí	Jean Anouilh	A1
19.30		Becket aneb Čest Boží	
25.5.	úterý	Jean Anouilh	E2
19.30		Becket aneb Čest Boží	
26.5.	středa	Jean Anouilh	A3
19.30		Becket aneb Čest Boží	
27.5.	čtvrtek	Jean Anouilh	AB4
19.30		Becket aneb Čest Boží	
28.5.	pátek	William Shakespeare	X2010
19.30		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
29.5.	sobota	William Shakespeare	Z2010
19.30		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
30.5.	neděle	William Shakespeare	T2010
19.30		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	
31.5.	pondělí	William Shakespeare	derniéra
18.00		Večer tříkrálový aneb Cokoli chcete	

ZÁJEZDY: 29., 30. a 31. května hostuje MdB s hudební pohádkou **Sněhurka a 7 trpaslíků v Prešově**. 16. června pak MdB hraje inscenaci **Tři sestry** a 17. 6. koncertní představení ve Zvolenu. 19. června uvádí muzikál **Jesus Christ Superstar** ve Slavkově u Brna a 29. 6. **Probuzení jara v Hradci Králové**.

HUDEBNÍ SCÉNA

1.5.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	
15.00		Hello, Dolly!	
1.5.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
2.5.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
3.5.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
4.5.	úterý	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
5.5.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
6.5.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
8.5.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
9.5.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
18.00		Les Misérables (Bidníci)	
10.5.	pondělí	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
13.5.	čtvrtek	J. Dempssey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
14.5.	pátek	J. Dempssey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
15.5.	sobota	J. Dempssey, D. P. Rowe	
19.30		Čarodějky z Eastwicku	
18.5.	úterý	Michael Kunze, Sylvester Levay	
19.30		Mozart!	
19.5.	středa	Michael Kunze, Sylvester Levay	
19.30		Mozart!	
20.5.	čtvrtek	Michael Kunze, Sylvester Levay	
19.30		Mozart!	C4
23.5.	neděle	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
18.00		Mam'zelle Nitouche	
24.5.	pondělí	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	
26.5.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
27.5.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	

Jean Anouilh

BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

drama o přátelství a nenávisti

Proslulá Anouilhoва hra je ozdobou světových jevišť už dobré půlstoletí a jaksí ne a ne zestárnout. Snad proto, že je prostě moudrá. Drama s námětem z anglické historie (12. století) využívá techniky „divadla na divadle“ k evokaci vzrusujícího příběhu o přátelství a posléze rivalitě mezi králem Jindřichem II. Plantagenetem a jeho kumpánem, anglosaským feudálem Thomasem Becketem. Ten jako noblesní kolaborant virtuózně „tančí mezi vejci“, jen aby si zachoval své vsádky: je mladý, lehkomyšlný, chce žít a užívat si. Až do chvíle, kdy ho král přinutí přijmout úřad arcibiskupa canterburského, hlavy církve v Anglii: „Byl jsem člověk bez cíle, a najednou jsem čest zase našel, křehkou a zranitelnou jako dítě, čest Boží. A ta se stala i mou cíl.“

Přeloženo do obecných slov: Becket nachází ztracenou důstojnost a poctivost k sobě samému. Pro tuto čest Becket obětuje pohodlí, majetek, přátelství krále a vpsedl i život. V dramatu, které se vyznačuje Anouilhoovou elegantní schopností pojednat politikum vzrusivě a s nadsázkou, suchým humorem a brilantní konverzační vbrošeností oscilující mezi vtipem a filozofickou meditací, mezi tragikou a komikou, ožívají témata vzpory individua proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa...

Režie: Janez Starina

Hrají: Petr Gazdík, Petr Štěpán, Pavel Kunert, Ján Jackuliak, Josef Jurásek, Rastislav Gajdoš, Stano Slovák, Viktor Skála, Jana Musilová, Miroslava Kolářová, Hana Holíšová, Jakub Przebinda, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Eva Ventrubová, Vojtěch Blahuta, Michal Isteník, Jaroslav Matějka a další.

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.6.	úterý	Jean Anouilh	C2
19.30		Becket aneb Čest Boží	
2.6.	středa	Jean Anouilh	AB3
19.30		Becket aneb Čest Boží	
3.6.	čtvrtek	Jean Anouilh	A4
19.30		Becket aneb Čest Boží	
4.6.	pátek	Jean Anouilh	C5
19.30		Becket aneb Čest Boží	
5.6.	sobota	Jean Anouilh	A6
19.30		Becket aneb Čest Boží	
6.6.	neděle	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeri	
7.6.	pondělí	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátila se jednou v noci	
8.6.	úterý	Robin Hawdon	E2
19.30		Dokonalá svatba	
9.6.	středa	Robin Hawdon	zakoupeno
19.30		Dokonalá svatba	
10.6.	čtvrtek	Jean Anouilh	D
19.30		Becket aneb Čest Boží	

V RÁMCI FESTIVALU DIVADELNÍ SVĚT BRNO

11.6.	pátek	Jean Anouilh (MdB)	AB5
19.00		Becket aneb Čest Boží	
12.6.	sobota	W. Shakespeare (Divadlo Piesńi Kozla Wratlslav / Polsko)	
19.00		Macbeth	
13.6.	neděle	W. Shakespeare (Divadlo Piesńi Kozla Wratlslav / Polsko)	
19.00		Macbeth	
15.6.	úterý	Éva Pataki (Nová sočna Bratislava)	
19.00		Edith a Marlene	
16.6.	středa	Percy Bysshe Shelley (Mestno gledališče Ljubljana / Slovinsko)	
19.00		Cenci	
17.6.	čtvrtek	V. Havel (Západočeské divadlo Cheb)	
19.00		Spiklenci	

18.6.	pátek	Robin Hawdon	C5
19.30		Dokonalá svatba	
20.6.	neděle	Robin Hawdon	
19.30		Dokonalá svatba	
21.6.	pondělí	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeri	
22.6.	úterý	Jean Anouilh	AB2
19.30		Becket aneb Čest Boží	
23.6.	středa	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeri	
23.6.	středa	Z. Merta, S. Moša	Brno, Biskupský dvůr
20.30		Sny svatojánských nocí	
24.6.	čtvrtek	Jean Anouilh	C4
19.30		Becket aneb Čest Boží	
24.6.	čtvrtek	Z. Merta, S. Moša	Brno, Biskupský dvůr
20.30		Sny svatojánských nocí	
25.6.	pátek	Jean Anouilh	A5
19.30		Becket aneb Čest Boží	
25.6.	pátek	Z. Merta, S. Moša	Brno, Biskupský dvůr
20.30		Sny svatojánských nocí	
26.6.	sobota	Jean Anouilh	AB6
19.30		Becket aneb Čest Boží	
27.6.	neděle	Jean Anouilh	E7
19.30		Becket aneb Čest Boží	
28.6.	pondělí	Jean Anouilh	AB1
19.30		Becket aneb Čest Boží	
29.6.	úterý	Jean Anouilh	A2
19.30		Becket aneb Čest Boží	
30.6.	středa	E. Rostand	Brno, Biskupský dvůr
20.30		Cyrano z Bergeracu	
čtvrtek		E. Rostand	Brno, Biskupský dvůr
20.30		Cyrano z Bergeracu	
1.7.			

HUDEBNÍ SCÉNA

2.6.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
3.6.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
4.6.	pátek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
5.6.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
6.6.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	
18.00		Hello, Dolly!	
8.6.	úterý	Jiří Záček, Zdenek Merta	A2/AB2
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
9.6.	středa	Jiří Záček, Zdenek Merta	
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	

V RÁMCI FESTIVALU DIVADELNÍ SVĚT BRNO

11.6.	pátek	S. Sater, D. Sheik (MdB)	
19.00		Probuzení jara	
13.6.	neděle	Jiří Záček, Zdenek Merta	
18.00		Ptákoviny podle Aristofana	
14.6.	pondělí	Jiří Záček, Zdenek Merta	
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
17.6.	čtvrtek	Jiří Záček, Zdenek Merta	A4/AB4
19.30		Ptákoviny podle Aristofana	
20.6.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice	
19.30		Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
21.6.	pondělí	A. Lloyd Webber, T. Rice	PPP/P18
18.00		Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
25.6.	pátek	Koncertní představení	zakoupeno
11.00		Muzikály z Broadwaye	
26.6.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
27.6.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
28.6.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	

Městské divadlo Brno se podílí na organizaci mezinárodního festivalu Divadelní svět Brno, který se koná 11. - 19. června 2010.

Na cizojazyčných představeních bude použito titulkovacího zařízení.

Vstupenky lze zajistit v pokladně Městského divadla Brno, Lidická 16, 602 00 Brno, každý všední den od 8.00 do 20.00 hodin, v sobotu a v neděli už hodinu a půl před začátkem představení. Jednotlivé lístky lze rezervovat také telefonicky na čísle 533 316 347 nebo emailem na adrese: predprodej@mdb.cz. Hromadně objednávkou vyřizuje komerční oddělení na telefonních číslech 533 316 410 a 533 316 318 (e-mail: komercni@mdb.cz).

Více informací o festivalu naleznete na stránkách <http://www.divadelnivesvet.cz>.

lohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda „Dobře strávený den“ (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma!). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky sňatků na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horace Vandergeldera nakonec zménit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ustřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 vhlásily tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbrou Streisandovou a Woldem Mattheuem v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadwayu do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz.

Režie: Gustav Skála

HRAJEME

Hraji: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářková nebo Marta Prokopová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný, Lenka Janíková nebo Ivana Skálová, Mária Lalková nebo Tereza Martinková, Zdena Herfortová nebo Květoslava Ondráková, Jiřina Prokšová, Karel Jansky, Karel Mišurec nebo Zdeněk Bureš a další.

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg:
LES MISÉRABLES (BÍDNÍCI)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadwayu v roce 1987, kde byl nominován na dvanáct cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Prahu (1992), Singapur, Tallinn či Bělehrad. Jeho proslulost a oblibu u nejširších vrstev publika má v nejlepším smyslu na svědomí známý britský producent Cameron Mackintosh, který objevil jeho bohatou muzikalitu, emocionální a literární kvalitu a nechal je přeložit do angličtiny a znovu zinstrumetovat. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostou barikády revoluce, již se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska s nenávisť a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Učinkují: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Marta Prokopová, Jakub Ulíčník nebo Dušan Vítáček nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíkova nebo Hana Holíšová a další.

John Dempsey, Dana P. Rowe: **ČARODĚJKY Z EASTWICKU**
Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicksu* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáme na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon - znučené žitím v malém městečku Eastwicksu v New Englandu? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po svých stránkách dokonaleho – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Zázračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě ďábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světového producenta Camerona Mackintose, jím pak byla oslovena autorská dvojice John Dempsey (libreto

a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtahuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozvíjí do vsuktu současné podoby. Městské divadlo jej uvádí v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hraji: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yvetta Blánarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíkova nebo Markéta Sedláčková, Alena Antalová nebo Hana Holíšová nebo Jiřka Cvančarová, Kristýna Šebíková nebo Marta Prokopová, Igor Ondříček nebo Milan Němec, Lenka Bartolšicová nebo Michaela Fojtová nebo Zuzana Maurey, Kateřina Krejčová nebo Mária Lalková, Jakub Ulíčník nebo Dušan Vítáček, Ján Jackuliak nebo Tomáš Sagher, Monika Světnicová, Martina Severová, Magda Vítková a další.

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

Muzikál Mozart! pochází z pera nejspěšnějšího libretisty kontinentální Evropy Michaela Kunzeho, který je českým rodákem, a amerického skladatele Sylvestera Levaye. Ve světové premiéře jej v roce 1999 uvedly Spojené scény Vídeňské, aby ho pak dále s úspěchem hráli např. i v Hamburku, Budapešti, Tokiu... Jde nejen o biografický příběh slavného skladatele, nýbrž boj génia s průměrností, o jeho střet se společností, o jeho snaze osvodit se z pout konvencí, peněz a moci, rodiny, včetně vlastního otce, Leopolda Mozarta, a stát se nezávislým tvůrcem. Jakožto umělecky založený člověk se stává snadným terčem pomluvy, lží i lákadlem k intrikám. S mladým Wolfgangem vystupuje na jevišti i malý genius, zázračně „porcelánové dítě“, s nímž je umělec neustále během svého života konfrontován – perfektní rokoková porcelánová figurka oproti křovčanku a kontroverznímu umělci, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní, pere se o svou svobodu. V České republice pak jde o vůbec první nastudování a uvedení jednoho z titulů dnes světově proslulé autorské dvojice Kunze - Levay.

Režie: Stano Slovák

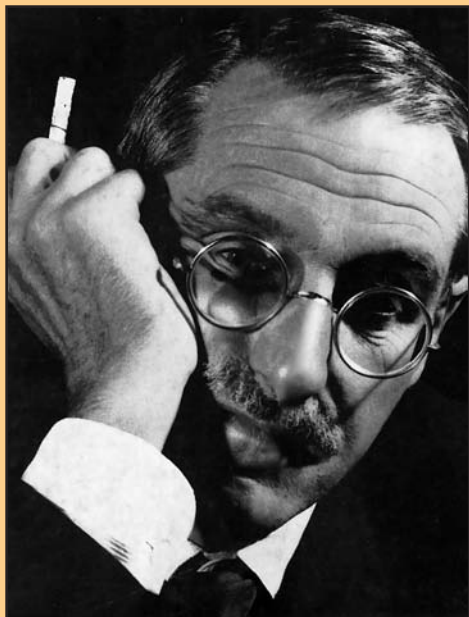
Hraji: Aleš Slanina nebo Dušan Vítáček, Jan Ježek nebo Michal Šebek, Marta Prokopová nebo Ivana Skálová, Petr Gazdík nebo Jiří Mach, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Lenka Bartolšicová nebo Monika Haviříčková, Johana Gazdíkova nebo Hana Holíšová, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Kateřina Krejčová nebo Lucie Šauerová, Tereza Martinková nebo Svetlana Slovákova, Eva Jedličková nebo Andrea Březinová, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Petra Kocmanová nebo Květoslava Ondráková, Milan Němec nebo Jakub Przebinda a další.

Florimond Hervé, Henri Meilhac, Albert Millaud:

MAM'ZELLE NITOUCHE

„Svatá Nitouche, ó má patronko, zachrániš-li mne, má madonko, pak za to ráda slibím já, že se už polepším, když Pán Bůh dá...“ Tato opereta-vaudeville je nesmírně vtipnou, divadelně rozkošatělou konfrontací tří (i hudebně) rozdílných světů: kláštera, divadla a kasárna. Titulní hrdinka, chovanka Denisa, hraje ve svatouškovském prostředí komedii, ale hraje ji i její učitel zpěvu, ctihodný klášterní varhaník, pan Célestin. Říká se, že skladatel v něm našel své autobiografické rysy. Florimond Ronger, zvaný Hervé (1825 – 1892), totiž začínal také jako varhaník a své první operety musel psát také pod pseudonymem. Navíc pan Célestin užívá v Mam'zelle Nitouche umělecké jméno Floridor... Právo psát operetu o skladateli operet měl Hervé víc než kdokoli jiný, neboť to byl právě on, kdo komponoval vůbec první operety ještě před Offenbachem a kdo také otevřel první operetní divadlo. Mam'zelle Nitouche měla světovou premiéru v pařížském Théâtre des Variétés 11. 1. 1883. Už brzy po svém vzniku ji poprvé poznali i čeští (ND v Praze v roce 1890) a moravští (Staré divadlo na Veveří v roce 1892) diváci.

Režie, inscenační úprava a choreografie: Gustav Skála
Učinkují: Milan Němec nebo Igor Ondříček, Radka Coufalová nebo Johana Gazdíkova, Jiří Mach nebo Aleš Slanina nebo Jiří Zmídlach, Eva Gorčíková nebo Irena Konvalinová, Miroslava Kolářová nebo Vladimíra Spurná, Jan Apolenář nebo Zdeněk Junák, Zdeněk Bureš nebo Miroslav Čížek, Milan Horský a další.

Jean Anouilh BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

Drama o přátelství a nenávislné lásce

Proslulá hra z pera francouzského dramatika Jeana Anouilhe (1910-1987) je ozdobou světových jevišť už dobré půlstoletí.

PŘIPRAVUJEME

Nejplodnější a nejoblíbenější divadelní autor své doby k ní našel inspiraci v knize *Dějiny dobytí Anglie Normany* (1825), v níž se romantický medievalista Augustin Thierry samozřejmě nemohl vyhnout nejdůležitější události v anglické historii druhé poloviny 12. století - mučednické smrti arcibiskupa canterburského Tomáše Becketa. Ba co více, tento nadšený obdivovatel románů Waltera Scotta a literárně umný fabulátor podal Becketovy osudy i proměny jeho vztahů s králem Jindřichem II. Plantagenetem v barvitě dramatickém vyprávění, které vyšperkoval řadou pitoreskních výmyslů gotických klášterních kronikářů a prvních becketovských hagiografů, včetně tvrzení, že Becket, největší středověký světec jakého Anglie měla, byl plodem lásky saského rytí-

ře a krásné Saracénky. V mnoha ohledech Thierryho podání «historické skutečnosti» podlehl i Anouilh. Přesto nenapsal, vlastně ani nemínil napsat hru, která by se mohla označit adjektivem «historická», natožpak «kronikářská». A třebaže její dějovou kostru vytvořil z klíčových okamžiků oné slavné a tragické historie (Becketovo jmenování kancléřem, Becketovo prosazení na arcibiskupský stolec, Becketovo odsouzení v Northamptonu, jeho útěk do Francie a dlouhodobý exil pod královskou ochranou Ludvíka VII., jeho zdánlivé usmíření s králem, vzdorný návrat a zavraždění), ten dávný spor Jindřicha II. s Tomášem Becketem by se jistě v samotné hře nepoznal. «*Byla napsána proto*», trefně poznamenal druhdy Jindřich Černý, «*abychom se v ní poznali my. Což se dost těžko může nestat.*» Anouilh provokativně prohlášoval, že kromě Thierryho spisu k tématu nepřečetl nic: «*Nehledal jsem v knihách, jaký skutečně byl Jindřich II. nebo Becket. Vytvořil jsem si krále, jakého jsem potřeboval, a Becketa rozporuplného a nejednoznačného tak, jak jsem chtěl.*» Zkrátka: nad politicko-náboženský konflikt krále a arcibiskupa postavil jejich přátelství, které ze strany krále přerostlo ve vášeň a posedlost a které se vposled zvrhlo v rivalitu; ostatně lidé byli Anouilhoři vždycky důležitější než ideje, které jim vtiskla jejich historická úloha.

Chytrý, s příznačnou anouilhovskou brilancí napsaný text a vzrušující příběh (se zabudovaným morálním odtazníkem) staví tedy na lidském konfliktu silné ústřední dvojice postav: «dionýsky» košatého krále Jindřicha a jeho tajemně rozporuplného přítele Becketa, «apollínsky» uměřeného hledače rovnováhy mezi službou a ctí. Becket se z prvotní role perfektního králova druha ve flámování, děvkaření i v práci nejprve promění v dokonalého, královi ve všem vřady oddaného, jakkoli machiavelisticky disponovaného kancléře (tedy nejvyššího vládního úředníka) a vposled se i bezvadně (takřka přes noc) převtělí ve figuru askety, altruistického církevního hodnostáře, králova úhlavního nepřítele, mučedníka, ba světce. Jeho dramatický oblouk, růst jeho lidské distance od královského milce, jeho pouť za «Boží ctí» je svým způsobem jakási iniciační cesta k nalezení

sebe sama; příznačně Becket, tento «muž bez emocí», nachází svou pravou integritu v chladné smrti, kterou si vlastně jaksi sám (a nikoliv neokázale) volí. Kdežto Jindřich (kdyby mu osud neudělil žezlo a trůn, mohl by to být sympatický flamendr) zažívá po náhlém (a z jeho hlediska jen těžko transparentním) Becketovu přerodu opravdické «hoře z přátelství», které vyústí v (lidsky pochopitelný, byť neomluvitelný) popud k brutální vraždě někdejšího přítele: král nedává zabít Becketa kvůli svým politickým zájmům, nýbrž ze zhrzeného přátelství. Tento bezmála elegantní shawovský monarcha, sám sebe demaskující do kulantního čachráře, totiž ztratil v Becketovi víc než jen kumpána k pitkám; ztratil v něm, jak se alespoň domnívá, své lepší já a mstí se za to. Lapidárně jeho problém formuloval půl století před Anouilhem Oscar Wilde: «Každý muž vraždí, co má rád...» Složitý vztah dvou osamělců, nezávislého Tomáše Becketa a naopak až chorobně na lásku k příteli závislého krále Jindřicha, je orámován divácky vděčným tématem politických pletich, ba politického kupčení mezi mocí světskou a církevní. A tak v dramatu, které se vyznačuje Anouilhovou elegantní schopností pojednat i politikum vzrušivě a s nadsázkou, suchým humorem a brilantní konverzační vybroušeností oscilující mezi vtípem a filozofickou meditací, mezi tragikou a komikou, ožívají témata vzpoury individua proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa, jakož i skeptický vzhled nejhumánnějšího ze všech moralistů 20. století do politikou skrznaskrz pokaženého lidského společenství.

Zavraždění Tomáše Becketa. Nástěnná malba, katedrála Notre-Dame, Bayeux, 15. století

Anouilhův Becket se opět vrací na jeviště divadla v Lidické ulici po čtyřiceti letech, a sice v novém překladu **Jiřího Žáka**. Inscenaci připravil přední slovinský herec a režisér **Janez Starina**. Asistovali mu krajanští kolegové **Jože Logar** (scénografie) a **Mirko Vuksanovič** (hudba). Kostýmy navrhla **Andrea Kučerová**. Ústřední postavy ztvárňují **Petr Gazdík** (Becket) a **Petr Štěpán** (Král). Další role hrají **Pavel Kunert**, **Viktor Skála**, **Ján Jackuliak**, **Josef Jurásek**, **Rastislav Gajdoš**, **Stano Slovák**, **Miroslava Kolářová**, **Jana Musilová**, **Hana Holišová**, **Eva Ventrubová**, **Ladislav Kolář**, **Jan Mazák**, **Jakub Przebinda**, **Michal Isteník**, **Jaroslav Matějka**, **Vojtěch Blahuta**, **Michal Nevěčný** a **Jaroslav Záděra**.

Premiérová představení se uskuteční 22. a 23. května 2010 na Činoherní scéně Městského divadla Brno.

-jz-

Eduard Ševčík

Kruh svých přátel a kolegů v technice nečekaně opustil 10. dubna 2010 ve věku 56 let dlouholetý zaměstnanec Městského divadla stavěč kulis pan Eduard Ševčík.

Nudná, i když chytrá, tak trochu mimo čas a prostor - prostě literární historička. Prvním varováním, že všechno může být jinak, bylo, když se mi jako vstupní melodie z mobilu Drahomíry Vlašínové ozvala ABBA. A pak už šlo všechno ráz na ráz, víc jsem se mýlit nemohla. Zábavná, spontánní, dáma každým coulem, ale přitom oběma nohama na zemi. Taková je skutečná doc. PhDr. Drahomíra

HOST DO DOMU

Vlašínová, CSc. která svůj profesní život zasvětila literatuře a soukromý rodině.

Ráda bych se zeptala, ...

Když jste mě, paní redaktorko, po telefonu požádala o rozhovor pro revue Dokořán, naskočilo mi zprvu zděšené: proboha, já přece nejsem politik a nekandiduji za žádnou politickou stranu, tak proč? Ale pak jsem si s úlevou uvědomila, že

Dokořán už nejméně dva roky neotiskuje rozhovory a různé medailonky s politiky, kteří už beztak za nějaký čas upadnou do bezvýznamnosti, ale že se vrací k tradici už dříve započaté a zdárně rozvíjené, a to: připomínat divadelní legendy či jiné postavy z kulturního života Brna, kterých právě toto město má celou řadu. Podivila jsem se znovu a rychle jsem začala v mysli přebírat, kterou ze svých pěti literárněvědných knih zatajím a kterou naopak s hrдостí vyzdvihnu (patrně monografii o Elišce Krásnohorské z r. 1987 a rovněž monografii Julius Zeyer dramatik z r. 2003), ale z vašeho dalšího rozhovoru jsem vyrozuměla, že jsem vás špatně pochopila, že na mne ještě řada nedošla.

Prosím, paní docentko, mohu vstoupit do Vašeho monologu a upřesnit svoji výchozí otázku ...

Moment, jen to dořeknu! Poté jste mi jemně, nicméně důrazně naznačila, že náš rozhovor by se měl týkat Městského divadla Brno, v euforii jsem vám nedala možnost doříct větu, neboť opět zvířetila ta moje neodbytně sobecká soustřednost: já a můj vztah k divadlu, to je téma... Vždyť poslední dobou nedělám skoro nic jiného než že se hrabu ve vzpomínkách (prý je to stádium těsně předcházející období stařecké demence). Zrovna před nedávnem, když jsem nemohla usnout, mi tak znenadání v hlavě naskočilo, že své první divadelní předplatné, v tehdy ještě Divadle bratří Mrštíků se sídlem na Jakubském náměstí, jsem si s kamarádkou koupila jako studentka někdy v druhém ročníku gymnázia a to je rovných padesát let. Teď mi došlo, že jsem prozradila svůj věk, ale očekávám poklonu typu: bože, je jí tolik, ale tak dobře vypadá!

Vypadáte opravdu výborně, zeptat jsem se ale chtěla...

Tenkrát před léty to byl úžasný zážitek, seděly jsme uprostřed druhé řady a před námi na dosah talentovaní, mladí a krásní herci Ladislav Lakomý, Jaroslav Dušek a jiní říkali a hráli ta krásná slova z *Evžena Oněgina*, *Manon Lescaut* a dalších her. Propadlá kouzlu divadla jsem vzápětí nato začala chodit i do této budovy na Lidické ulici se spolužákem (bylo to tehdy dočasné sídlo Mahenovy činohry), jehož tatínek architekt dostával volňásky a já v konkurenci se spolužačkami zvířetila, protože jsem se víc líbila právě tatínkovi. Pak následovalo období, v němž mě víc pohltila literatura, následně péče o syny a pak přišel rok 1977, ve kterém jsem opět změnila jméno a stala se naprosto pravidelnou návštěvnicí tohoto divadla. A od toho roku jsem viděla všechna premiérová představení éry Páskovy a pak samozřejmě Mošovy. A toho Stanislava Mošu si pamatuji od uvedení Křížovy *Zkázy Sodomy*, v jeho

adaptaci a režii jako takového blondatého kluka...Co jste se chtěla zeptat?

V podstatě na to, co už jste řekla. Ale přece, myslíte si, že vzhledem k Vaší celoživotní profesi literární historičky je Váš pohled z hlediště v něčem jiný než běžného diváka, nebo se také necháte ráda unést dobrým představením?

Jsem velmi emocionální člověk, mám období, kdy doslova lítám v emocích a výkony herců tohoto divadla jsou vesměs nesmírně přesvědčivé, strhující, bráním se říci, že vysoce profesionální, protože profesionalita je tak trochu už z krajiny ledovců a studí, kdežto z tohoto jeviště sálá úžasná až horoucí energie. Nechávám se jejich výkony unést, směji se a brečím, reagují tak, že mi nedávno režisér *Tří sester* říkal, že moje reakce sledoval...a teď nevím, jestli se z nich pobavil, potěšil, poučil, nestačili jsme si to dopovědět. A neřekla bych běžný divák, do divadla při dnešních cenách vstupenek chodí spíš divák, který se o divadlo skutečně zajímá, divadlo potřebuje k životu a tudíž je ochoten kvůli kulturnímu zážitku se i uskovnit, a tak je to divák pozitivně zaujatý pro věci umění a tudíž je to divák kultivovaný. A nemusí očekávat, že se mu z jeviště bude dostávat vždycky jen hlubokých filozofických myšlenek, pod jejichž tíhou hrdina klesá, ale třeba že si odnese i povzbuzující jiskřičky naděje, že život je přese všechno krásný a svět, že je úžasný prostor k životu, zvláště je-li kořeněný radostí a láskou, uť.

Preferujete nějaký žánr, autora?

Když řeknu, že celoživotně Zeyera

pro jeho ušlechtilý, tak trochu bolestný až bolestínský životní „aristokratismus“ a Ladislava Fukse zase dlouhodobě skrze rozkrývání temných poloh lidského zla, tak je jasné, že mě příliš nebere humor v literatuře (nesměji se při Švejkovi), ten mnohem vděčněji přijímám právě z hlediště. A v osobním životě se mi tyto dvě polohy, humor a tragično, pěkně míchají. Často mám pocit, že žiji grotesku, kterou si svoji překotností i zhusta sama vyrábím, ale zase si dovedu dnes už groteskní životní situace s nadhledem vychutnat. Pokud se jedná o divadelní žánry, tam jsem naprostý všežravec. Já dokonce i drama čtu. Zrovna teď jsem dočetla sbor dramatických prací Antonína Pitínského (986 stran), který k vydání připravují Větrné mlýny. Ty známé, dnes už kultovní hry: *Matka*, *Buldočina*, *Ananas*, *Pokojíček* (když jsem do-

četla, tak jsem musela udělat pauzu, byla jsem zralá na pokojíček v blázinci), to něžné plíživé zlo, ty deformované rodinné vztahy, tak trochu Fuks, snad ještě v přemýšlivějších tónech a s větším důrazem právě na groteskní prvky.

Na rozdíl od knih je divadlo pomíjivé, s každou derniérou zmizí definitivně něco, co se už nikdy nebude opakovat. Jak se proměnilo MdB v toku dějin? Na co ráda vzpomínáte?

Když se chce člověk dotknout nesmrtelnosti (trochu nadsazují), tak to já raději vsázím na knihy, jsou takové víc hmatatelné. Jak se toto divadlo proměnilo, to je námět na pěkně objemný svazek, ostatně základ k němu poskytují každoročně sborníky, které zde vycházejí, ale trochu si otázku narcisistně otočím a sice, jak MdB proměnilo mě. Tak trochu se snobskou „nafrmností“ jsem

kdy jsem Mošovi napsala hodně zpupné SMS zprávy, nicméně, sbírka je na světě. Víte, celý život mě fascinovali vzdělání, kultivovaní, talentovaní a především úspěšní muži a zrovna takový Stanislav Moša je. A je nesmírně sečtělý, krásně se s ním povídá o literatuře, tedy povídalo by se, kdyby měl čas. Vždycky jsem s ním chtěla něco mít (samozřejmě ve vsí platonické počestnosti). A tak mám. Tu to krásnou, čistou knížku poezie.

Knižky, divadlo... to jsou věci, které k dnešnímu úspěchanému životu patří stále méně a pro stále více lidí jsou jen ztrátou času. Dovedete si Vy vůbec představit svůj život bez umění?

Dovedu. Ale pochybuji, že by se mi takový život líbil.

Redaktorku Jiřinu Kubešovou ke slovu takřka nepustila Drahomíra Vlašínová

se dívala na muzikál, ale úroveň tohoto žánru na Hudební scéně tohoto divadla mě naučila přijímat jej s obdivem a vděčností. To, co se tvoří na tomto jevišti, je bravurní hudební drama, před nímž se musí smeknout.

S MdB a jeho osobnostmi Vás svazují i jáná pouta. Nedávno jste se stala autorkou předmluvy k básnické sbírce Stanislava Moši Vira má.... Jak k tomu došlo?

Aha, tak o Standovi Mošovi si se mnou chcete povídat ... Ale to já moc ráda a s potěšením, je to moje nedávná velká radost, ale abych to dořekla, tím klukem je Moša pořád, jenom mu přibyla nějaká ta kila a naopak ubyly vlasy. Sbíрка veršů *Vira má...* s podtitulem *Co zaznělo na jevišti* vyšla v březnu péčí brněnského nakladatelství Větrné mlýny a já jsem byla její „hlavní iniciátorkou“, což mohu doložit, neboť takovému věnování od Stanislava Moši v jednom exempláři této knížky mám. S jeho spoluprací jsem sbírku uspořádala a poté opatřila předmluvou, ve které se pokouším interpretovat myšlenkový svět jeho poezie, prameny jeho inspirace, ale to nebudu opakovat, to si v předmluvě může každý přečíst sám, souhlasně, nesouhlasně, to už záleží na každém jednotlivci, jak sbírku přijme.

Jak se Vám se Stanislavem Mošou pracovalo?

Úžasně, inspirativně... na zabití! Moša je, jak známo, nesmírně vytížený člověk, pořád něco někde režiroval, organizoval, vyjednával a práci na sbírce odkládal. Jsem zvyklá na jiné pracovní tempo, literárněvědnou monografii po zevrubném studiu materiálu napíšete buď v jednom zátku za tři měsíce, nebo ji nenapíšete vůbec, studii tak za tři týdny. A tady, vždycky, když měl Moša čas, jsem třeba zase čas neměla já, protože mám dosud různé povinnosti na fakultě, a pak, než jsme se po delší době sešli, musela jsem si znovu text přečíst, abych se znovu dostala do problematiky. Tak se nám jednu dobu zamíchaly texty vyřazené s texty už námi oběma odsouhlasenými a upravenými. Byly i momenty,

MUZIKÁLOVOU THÁLII ZA ROK 2009 ZISKÁVÁ PETR GAZDÍK!

Prestížní Ceny Thálie za mimořádné jevištní výkony v roce 2009 jsou rozdány! V námi nejsledovanější muzikálové kategorii letos uspěl MARKÉTA TALLEROVÁ a PETR GAZDÍK. BLAHOPŘEJEME!

Slavnostního večera v pražském Národním divadle se jako každoročně zúčastnila celá řada významných divadelníků, politiků a dalších osobností veřejného života. Novinkou byla větší interaktivita s nominovanými umělci, kteří tentokrát poprvé seděli přímo na jevišti. Celý večer opět moderoval populární plzeňský herec, dramatik a režisér Antonín Procházka.

Ceny Thálie jsou tradičně udělovány interpretovi a interpretku ve čtyřech oborech: v činohře, v operě, muzikálu či jiném hudebně dramatickém žánru a v baletu, pantomimě či jiném tanečně dramatickém žánru. Připomínáme, že se jedná o ocenění individuálního hereckého výkonu, nikoli o cenu za inscenace.

NAPSALI O NÁS

O laureátech výročních Cen Thálie rozhoduje Kolegium pro udělení Cen Thálie jmenované prezidiem Herecké asociace. Členové Kolegia vybírají z finálních nominací čtyř odborných porot tajným hlasováním. Rozhodují se na základě vlastních diváckých zážitků z představení, v nichž účinkují interpreti, kteří se dostali do užšího výběru. Za asistence notáře jsou obálky s hlasy jednotlivých členů Kolegia otevřeny až v den vyhlášení Cen Thálie. Při rovnosti hlasů rozhoduje hlas předsedy Kolegia. Kolegium může, se souhlasem prezidia Herecké asociace, udělit také Zvláštní cenu Kolegia.

PETR GAZDÍK

Šestatřicetiletý Petr Gazdík po vystudování konzervatoře a muzikálového herectví na JAMU spojil svoji uměleckou dráhu s Městským divadlem v Brně, kde působí už od roku 1997. Od 1. ledna 2004 na této scéně dokonce zastává funkci šéfa muzikálového souboru. Za dobu svého působení v MdB se stal jedním ze základních pilířů zdejšího stabilního týmu a podílel se na celé řadě obdivuhodných inscenací – nejen jako herec, ale v poslední době také jako režisér a producent. Okouzluje Tony, bezelstný rytíř Des Grieux, zasněžený Romeo, zmatený Claude, nepochopený Jidáš, sebevědomý Darryl i napravený galejník Jean Valjean... Ve všech těchto rolích podával Petr Gazdík doslova heroické výkony, jichž si všimla i Herecká asociace, která každoročně Thálie udílí.

Cenu Thálie za rok 2009 Petr Gazdík obdržel za roli Jeana Valjeana v muzikálu *Les Misérables*, ve které znovu prokazuje své výborné pěvecké i herecké dispozice.

Vítězslav Sladký, *musical-opereta.cz*, 20. 3. 2010

SBOHEM OPERETNÍMU KLIŠÉ

V „brněnském tovarně na muzikálové sny“ namlisali diváky *Bídňiky*, *Evitou* a *Probuzením jara*, nejnovější *Hello, Dolly!* se v této konkurenci může zdát méně efektní starší příbuzenou. I kdyby však po muzikálu už nezatoulil jediný divák a dalších sto let nikdo žádný další muzikál nenapsal, dohazovačka Dolly navěky zůstane jednou z nejzářivějších hvězd. Posílila tradičnější část repertoáru, který v Městském divadle patří, na rozdíl od žhavých muzikálových novinek, do kompetence části souboru se zpěvoherními kořeny. Umělecký šéf Igor Ondříček právě na klasických titulech dlouhodobě spolupracuje s režisérem Gustavem Skálou (v MdB např. *Orfeus v podsvětí* či *Mam'zelle Nitouche*). Záměrem nejspíš byla tradiční inscenace, v níž by se blýskla kvalita souboru, který si již tróufne na náročnější mety.

Z celkového pohledu proto inscenace není ničím menším než vycizelovaným kusem řemeslné kvality. Zjevná tam, kde režie pracuje se sborovými scénami, tkví pravá síla brněnského souboru. Kdykoliv jsem v posledních letech vi-

děl tento muzikál u nás, bylo znát hodně unavenou sborově-operetní rutinu. Brněnská company však v pravém smyslu slova používá muzikálovou řeč dneška – individuální charakterizaci drobných sborových postavíček, ale při tom jednolitě a sladně davové scény. V některých chvílích jsem se přistihl, že podvodem srovnávám tyto „obrazy“ spíše s typickými inscenacemi „mackintoshovského“ kařidra z londýnského West Endu než s českou realitou. K tomu sice jednoduchá scéna Martina Černého, ale především opět (!) vynikající kostýmy Romana Šolce. Tolik tedy chvála odměřená měrou vrchovatou.

Pro muzikál tohoto typu je však nejdůležitějších několik věcí: Prvním úkolem je mít dobré hudební nastudování. Dirigent Jiří Petrdík by měl, v jinak solidním provedení, například zvuk orchestru větším leskem a především zlepšit „švih“ v dechových pasážích. Tím druhým a podstatně obtížnějším úkolem je získat vhodné představiteli Dolly a Horáce. Tady se režisér Skála pustil proti síle zvyku a obsadil herce o pár let mladší, než v Čechách bývá zvykem. Volba Aleny Antalové pro titulní roli pak souvisí s tím, že Dolly Leviová tu není vyloženě komediální postavou. Antalová charakterizuje upovídanou dohazovačku prostředky napovrhů méně okázalými, pěvecky a zejména herecky spíše intimními, s dávkou ještě snesitelného sentimentu. Nejedno úskálí v podobě drobných „subžánrových“ hereckých technik, jakými jsou třeba vtipné monology s nebožtíkem Efraimem, napsané v tradici anglosaské „stand up“ comedy, vyznívají subtilně a ne tak drácnícky, jak se Dolly hrává víc ze zvyku než z logiky příběhu. Nová interpretace vyvolává spíše vlnu něžných dojetí než smích. Igor Ondříček dostal postavou Horáce Vanderheldera mnohem obtížnější zadání, vyložený herecky protiúkol. Životem zaplýkl prudič Horác se v jeho podání pro-mouňuje spíše v egoistickém dandyho, samozřejmě bez špetky porozumění pro marnotratnost a výstřelky ostatních.

Živou vodou inscenace jsou především výstupy postavíček Barnabáše (Vojtěch Blahuta) a Kornelia (Aleš Slanina). Při jejich „míladokomicke“ cestě za povestnou velrybou do velkého newyorského světa, která končí v sálónu Ireny Molloyové, jinak herecky sympatické Ivany Skálové, se velmi nečekaně do muzikálu prodere styl situáční komedie jak vystříženě z bláznivých francouzských filmů. Gagy, až někdy za hranou, jsou rozehraný opravdu vtipně a právě v těchto momentech dostává muzikál nejlepší tempo. Vůbec temporytmus inscenace je až překvapivě „muzikálově-činoherní“. Vrcholem však bývá, jak jinak, slavnostní, často až samoučelné entré Dolly v restauraci Harmonia Garden.

Právě v interpretačních posunech od operetního klíše ke komediálnímu rytmu asi spočívá jeden z hlavních přínosů inscenace. Jak bylo řečeno, brněnská *Hello, Dolly!* je rozhodně něčím, co lze považovat za příjemný muzikálový standard pro zhyčkaného diváka (a konečně, takového si v Brně za léta vychovali). Tvůrci dobře vědí, co k žánru patří dnes – a také si to mohou, s tak „širokospektrálně“ vybaveným a vychovaným souborem, dovolit.

Patrik Fridrichovský, *Divadelní noviny*, 9. 3. 2010

MUZIKÁL POSTAVENÝ NA POCTIVÉ ČINOHŘE

Nastudování muzikálového fenoménu se jménem nejslavnější dohazovačky v titulu je na Hudební scéně Městského divadla Brno dvaadvacátým v tuzemské inscenační historii. Divácká obliba, potažmo provozní úspěšnost muzikálu *Hello, Dolly!*, je u každého provedení téměř zaručena. Dramaturgická sázka na jistotu většinou vychází. Z čeho to pramení? Dojemný příběh o lidech, kteří se dokáží zvednout z prachu životní cesty a jít si za svým cílem, bude divákům vždy blízký, protože v něm zahlédnou obraz možná i svého života, případně si odnesou naději. V neposlední řadě *Hello, Dolly!* patří do zlatého fondu klasického muzikálového divadla a je plná nesmrtelných melodii, jejichž žánrově vymezení přivádí posluchače na vzru-

Pokračování na straně 30

IRENA KONVALINOVÁ

IRENA KONVALINOVÁ: KOMEDIE JE RYCHLOST
Letos na Nový rok mohla Irena Konvalinová slavnostně bouchnout šampaňské nejen na pozdrav nadcházejícího roku, ale také jako oslavu svých deseti let v angažmá Městského divadla Brno. Za tu dobu se tu objevila v dlouhé řadě rolí. V poslední době má štěstí na komediální úlohy. Důkazem toho je její obsazení do třeskuté komedie Robina Hawdona *Dokonalá svatba*. Povíдали jsme si ale nejen o ní.

Zatím poslední inscenaci, kterou máte na repertoáru, je komedie *Dokonalá svatba*. Jak se Vám hraje matka nevěsty Dafné?

Tohle bylo a je moc příjemné. Sešla se parta lidí, kterým se moc chtělo dělat, všichni měli chuť do práce. Bylo to velmi pohodové zkoušení. Nikdo jsme také neměli zábrany cokoli přinést, nápady se třídily společně, i když režisér Stano Slovák s dramaturgy Klárou Latzkovou a Honzou Šotkovským měli poslední slovo. Vznikla tvůrčí parta, která si prostě sedla.

RODINNÉ STŘÍBRO

To zkoušení bylo tak pohodové, až jsem si říkala, jestli nám to vůbec vyjde. Někdy nějaká ta tvůrčí muka ke zkoušení patří a když nejsou, člověk může znejistět, jestli to bude ono. U komedie herec do poslední chvíle neví, jestli to bude fungovat. Režisér a lidé kolem tře-

ba ano, ale někomu, kdo je uvnitř, se někdy před premiérou stává, že si není jistý, jestli to vyjde. Tuto hádanku mu vyřeší až divák.

Podle ohlasů diváckých i kritických můžete být bez obav – všichni inscenaci chválí.

Je to totiž moc dobře napsaná komedie. Chce to poctit ten žánr a nevymýšlet tam nějaké jiné věci, které tam nepatří.

Při zkoušení nám to fungovalo i v komunikaci. Jsem velmi ráda, když se můžu režiséra nebo i dramaturga doptat na věci, ve kterých si potřebuji ujasnit pohled. V tom je právě hrozně fajn Honza Šotkovský. To je velmi komunikativní člověk a je to pro divadlo velká výhoda, když má takhle vstřícně komunikujícího dramaturga.

Je vždycky příjemné udělat kus, který se divákům bude líbit i komedie je v tomhle většinou vděčná. Ale je dost těžké ji dělat. Speciálně *Dokonalá svatba* je strašně rychlá hra. Na myšlení, na střihy... A je to výborný trénink i do budoucna.

Říká se, že udělat dobrou komedii tak, aby opravdu fungovala, je těžší než udělat působivé drama.

Myslím, že je to pravda, protože v komedii je okamžitě vidět, jestli všechno funguje jak má. Divácká reakce – smích – je okamžitá. A pokud se divák směje nejenom na individuálních vtipcích, ale taky na zápletkce a situacích – což se na představeních *Dokonalé svatby* myslím děje – tak my na jevišti víme, že to děláme dobře.

Co je pro Vás na této komedii nejnáročnější?

Pro mne je nejnáročnější ta rychlost inscenace. A taky to, že v komedích se mnohdy nepracuje s logikou, která funguje v jiných inscenacích.

Se Zdeňkem Černínem
v komedii
Sluha dvou pánů,
režie: Zdeňk Černín

**S Martinem Havelkou
v inscenaci
Marie Stuartovna,
režie: Zdeněk Černín**

S logikou poslouposti a průběžného jednání. U komedie děj často probíhá stříhem. Když jedna postava něco řeší, druhá stojí vedle ní a často nedělá nic, jen čeká. Je to úplně jiná práce. Říkáte si: teď bych logicky měla jít pryč, protože tahle postava něco řeší a já tam nepatřím. Ale právě tohle u komedií často neplatí. Divák je soustředěný na jednu figuru a ta druhá musí vydržet čekat třeba minutu nebo dvě. Je to tedy hodně o přesnosti. Samozřejmě člověk musí mít taky smysl pro humor, a nejlépe společný smysl pro humor.

V Dokonalé svatbě jste se poprvé setkala s novou členkou činohry Lucií Zedníčkovou, která je v angažmá Městského divadla od února. Jaká je jako kolegyně?

Mně je tedy moc sympatická. Je to strašně pracovitá holka a sympatická je mi i lidsky. Příjemná fajn ženská, takový rázný typ. Myslím si, že pro divadlo bude přínosem. Rozhodně nemá žádné hvězdné manýry.

Dokonalá svatba byla Vaší první spoluprací s režisérem Stankem Slovákem. V minulosti nedávne i té dálnější Vás ke komediálním premiérám režijně vodívali mimo jiné Zdeněk Černín nebo třeba Gustav Skála. Můžete na ně krátce zavzpomínat a případně srovnat, co se Vám na každém režisérovi líbilo a co ne?

Stana Slovák znám nejvíce, ale určitě je režisér pohodový. Je otevřený k připomínkám, je vlnivý a vstřícný. Což je zvlášť při zkoušení komedie fajn, protože vyrábět srandu v dusné atmosféře je těžká dřina...

Se Zdeňkem Černínem zas až

taková pohoda na zkouškách nebývá, protože on holt věří na to, že zkušební proces je vždycky dřina a k výsledku se člověk musí probolet. No a tak to někdy fakt boli... Ale jako jeden z mála se poctivě věnuje detailní práci s hercem a dokáže nás posunout dál. To mi čas od času u jiných chybí. V příští divadelní sezoně u nás sice dělat nebude, ale předpokládám, že je to jenom dočasná pauza, protože tu udělal spoustu dobrých představení a doufám, že ještě udělá.

Gustav Skála je podle mne velký praktik a zkušený režisér, dělá žánr, který má rád a je to na tom vidět. Myslím, že už má i svůj nezaměnitelný rukopis. A taky dokáže i z takzvané zaprášeného nebo obehnaného titulu udělat moderní a svěží kus. Jeho zkušební tempo bývá pro mne někdy až závažné, takže mám co dělat, abych stihala, ale chválábohu za to!

Co je pro inscenování komedie z pozice herce nejdůležitější? Co očekává od režiséra?

Co očekávám od režiséra? No přece úspěch! Všichni jsme takoví. Kdyby vám některý můj kolega tuhle odpověď popřel, moc mu nevěřte. Každý režisér mi určitě dá za pravdu.

Slavíte desáté výročí v angažmá v Městském divadle...

...jé, no jo.

Budete tohle jubileum nějak oslavovat?

Jak budu slavit? No nijak. Vidíte, to mě vůbec nenašlo, že už jsem tady deset let. Já tohle neslavím, já si slavím takové své malinké rodinné a vnitřní oslavy, na velké divadelní oslavy nejsem.

Tak tedy jinak: co pro Vás toto výročí znamená?

Určitě nelituji toho, že jsem sem přešla z Mahenovy činohry. Bylo to opravdu hezkých, pestřích a výborných deset pracovních let. Dobré klima stále přetrvává i v samotném souboru, lidem se chce pracovat, jsou tvůrčí.

Za jakou ze svých rolí se po těch deseti letech nejraději ohlížíte?

Měla jsem ráda Přelet nad kukaččím hnízdem. S tímto představením jsme se loučili neradi a smutně. Velmi ráda jsem taky hrála Smrt Pavla I.

Přesto, že jste zmínila své dramatické role Velké sestry Ratchedové a Carevny, máte na repertoáru spíše komedie. Čím to může být, že tolik nehrajete tragické úlohy?

Ono těch tragédií se zase tolik nehraje. Městské divadlo je orientováno přece jenom víc na komediální repertoár, což zřejmě souvisí taky s momentální situací

**S Martinem Havelkou
v komedii
Sluha dvou pánů,
režie: Zdeněk Černín**

společenskou a hospodářskou. V době krize to tak bývávalo vždycky. Snad zase bude jednou líp!

Cemu dáváte přednost jako divák – spíše lehčím nebo těžším žánrům?

Já dávám přednost dobrému divadlu. Člověka osloví to, co je zajímavé jako téma, co je dobře napsané a dobře zinscenované. A pak je v podstatě jedno, jestli je to Anna Karenina anebo Švejk.

Je pravda, že řadu diváků tragédie odrazují. Chtějí se do divadla chodit bavit a ne přemýšlet.

Divadlo není „přemýšlelo“. Spíše by mělo být živou a bezprostřední komunikací. Ale ne takovou tou neosobní, povrchní nebo ideologickou. Spíš by to mělo být něco jako setkání spřízněných duší. I tohle patří k jeho podstatě. Je spousta krásných a velkých her, které stojí za to uvádět a objevovat je pro diváky. A pak zažít to spříznění duší mezi jevištěm a hledištěm. To opravdu nebývá vždycky, ale když se to stane, to vám je taková krása...

Takové hry na Činoherní scéně dělává paní režisérka Hana Burešová, se kterou jste dělala například právě zmiňovanou Smrt Pavla I.

Tu mám moc ráda a *Smrt Pavla I.* bylo skvělé představení. S paní Burešovou se moc dobře dělá. Má svůj styl, ví, co chce. A my herci si ní rádi pracujeme. Ona divadlo miluje, je velmi ponořená do práce, všechno hodně prožívá.

Tady v Městském divadle Hana Burešová dokázala, že umí nejen tragédie, ale i komedie. Ukázkou byli například Tři mušketýři.

Tahle hra se mi taky moc líbila. Bylo v ní takové hezké spojení, že děj viděla pohledem desetileté holky. Právě proto to bylo i komické a bylo tam i spousta vzpomínek, kterým jsem rozuměla. Určitě měla hezké dětství a podle toho udělala inscenaci. Hodně si na té inscenaci cením osobní pohled paní režisérky, to, že to šlo skrze ni. Říkala o tom, že to je takové její téma, které se jí vždy hrozně líbilo, ale na divadle měla až ostych ho uchopit. A to, že Dumasův román četla přes svou vzpomínku na dětství, je podle mě velmi šťastné.

Kdy se Vám naposled stalo, že Vás někdo na jevišti takzvaně odboural?

Mně se to moc nestává. Jsou kolegové, kteří, chudáci, pláčou krokodýlí slzy smíchu a nedokážou to zastavit, ale mně se to moc často nestane, umím se ovládat. Ale musím říct, že někdy je to odbourávání trochu řízené. Mělo by se to používat minimálně, ale občas se to v některých komediích objeví. Ale já jsem na tohle opravdu docela imunní.

Takže si nevzpomenete, kdy Vás někdo odboural a kdo to byl?

Ano, povedlo se to Eriku Pardusovi. Tomu ano, protože on je na jevišti úžasný. Někdy je úplně bez zábran a k nezastavení, takže je velmi obtížné zachovat si vážnou tvář, když je to potřeba. Ale kdy a kde to bylo neřeknu, ještě teď se stydím...

To máte, dá se říct, opravdový dar pro komediálního herce – nenechat se vyvést z konceptu.

Nemělo by se to stávat, ale na druhou stranu to diváci většinou odpustí. **Vzpomenete si na nějakou veselou historku ze zkoušení či z jeviště?**

S Lucií Zedníčkovou v komedii Dokonalá svatba, režie: Stano Slovák

Veselé historky? Ty nejužasnější a nevtipnější zážitky mám z naší rekvizitární zvané Rekvoška z pauzy mezi zkoušením, ale ty jsou tajné. No ale kdybyste tam byl, to byste řval smíchy...

Máte kromě divadla čas i na záliby, koničky?

Řolí mám teď míň než dřív. Ale mně to nejen že nevadí, ale aspoň si mám čas najít něco jiného, co mě naplňuje a baví. Divadlo mám strašně ráda, ale že bych na něm tak lpěla a visela, že bych bez něj umřela, to už mám za sebou.

Vyhledáváte tedy i jiné nabídky, televizi, rozhlas a podobně?

Ne, jsem takový člověk, že když někdo zaklepe, tak mu otevřu a ráda se něčeho zúčastním, ale nejsem ta, která klepe. Nikdy jsem to nedělala. Je samozřejmé, že nabízet se patří k herecké profesi, ale já jsem se to nikdy nenaučila. A nevadí mi to, protože mám spoustu jiných věcí, které mě naplňují. Tak třeba jsem si užívala Velikonoc, jelikož Velikonoce jsou právě takovým smysluplným setkáním spřízněných duší, jakým kdysi bylo a i dnes by mohlo být divadlo. To jsem naivní, že? Ale mně to neva...

Honza Šmikmátor, foto: jef Kratochvíl

S Lenkou Janíkovou a Vojtěchem Blahutou v komedii Poprask na laguně, režie: Zdeněk Černín

šující rozmezí operety, swingu a nástupu muzikálového divadla. Dobový kontext námětu přináší větší starostvetské elegance s tím pro diváka krásným, avšak pro moderní divadlo zrádným rizikem, že se dostane do zajetí sentimentálních emocí. Otázka proto nutně musí znít: Dá se *Dolly* ještě vůbec udělat jinak, vnést do ní něco osobitého, co ještě nábek nezkládá, hledat v tématu i přímočaré struktúře děje něco nového?

Inscenační tradice – a že v případě *Hello, Dolly!* je bohatá – vždy bude svádět ke klíši. Tvůrci brněnské inscenace, režisér Gustav Skála s dramaturgy Ondřejem Šrámkem a Janem Šotkovským, si ale nedefinují nová východiska a zcela nepokrytě chtějí všechna ta „klíše“ využít. Výsledkem zdánlivě neobjevného konceptu proto je zajímavá hra na retro, avšak bez zaprášených nánosů manýr, které mnohčestně inscenovány kusu na sebe za ta léta nabalilo a jak vešly asi každému do povědomí. Při sledování tak neupadneme do sentimentální nálady. Naopak každý obraz strhává diváky svým pojetím, uchvacující choreografií, jasným i různým důrazem na vypointování komických situací. Režisér Gustav Skála a skvělí protagonisté rozdávají radost z hudebního divadla měrou vrchovatou. Podobně drzým paradoxem konceptu (a velkým plusem pro celou inscenaci) je, že tento muzikál je také perfektně zhraná činohra. Nitérné pohledy do osudů postav vytvářejí neobyčejnou plasticitu celého představení. A tak jen vizuální stránka zůstává v dobrém smyslu slova tradiční, dalo by se říci staromódní, zato krásná. Ať je to umírněná, přesto okázalá evokace newyorské ulice „jako z dobových pohlednic“ (scéna Martin Černý), nebo jedním slovem nádherné kostýmy Romana Šolce. Výtvarný koncept inscenace v případě *Dolly* z dobovosti snad ani nelze vytrhnout.

Přesto v inscenaci nacházíme jednu zvláštnost. Tou je explikace Horácova „zlého snu“ poté, co ztropil výtržnost v Harmonii Garden (kde vílem záměny šrajtóflí neměl na zaplacení). Snově laděný obraz soudního procesu pokračuje výjevem z prostředí vězeňské cely, kam přichází *Dolly* obzvy bachařka, aby Horácovi vmetla do očí Good bye – Na shledanou ve slavné písni *So Long Dearie*. Že prožitek ze snu je impulsem k proměně Horácova myšlení ve vztahu k *Dolly*, netřeba dodávat. Výjev je také vtipným návratem ze světa luxusu, který si alespoň občas ti to lidé dopřejí, k člověčenství všedních dní.

Budeme-li se ptát po důvodech, proč Městské divadlo Brno má se svými muzikálovými produkcemi výsostně postavení minimálně v republikovém měřítku, jednou z odpovědí je prostý fakt, že upravování náročnosti partitur je zde tabu, čili orchestru a interpretům není nic ulehčeno. Použití prapůvodních aranží díla, známých svou obtížností, to jen potvrzuje. Tento návrat ke kořenům ukazuje slavnou *Dolly* bez zkraslení všelijakými transpozicemi, které ji za ta léta potkaly. S překvapením pak třeba zjistíte, o kolik více muzikálu než operety v *Hello, Dolly!* je a jak obvyklá náchylnost k operetním kudrlinkám tomu vlastně nesluší. Stejně jako falešná gesta charakterové plochých postav v barevné scénické nádhře.

V naší inscenační tradici postavu *Dolly* Leviové obvykle ztvárňovaly herečky zralého věku, ale nemělo by se zapomínat, že kupříkladu „filmové *Dolly*“ Barbře Streisandové bylo v době premiéry filmu pouhých sedmadvacet. Jak podotýká režisér Skála, ať obsadíte hlavní role herci jakéhokoliv věku, dramatické vzorce libreta budou vždy fungovat. Zbývá jen přivést na jeviště hereckou osobnost, s jejímž výkonem muzikál *Hello, Dolly!* stojí a padá. V případě Městského divadla Brno byla Alena Antalová jasnou volbou (alt. Ivana Vaňková). *Dolly* Leviová Aleny Antalové, pro niž je tato velká role ve znamení návratu po mateřských povinnostech, by mohla být častována mnohými opulentními přívlastky, „pamřím válcem jeviště“ počínaje. Avšak zároveň stojíme tváří v tvář postavě uvěřitelné v otázce vnitřní samoty. Verva, s níž Alena Antalová k roli přistupuje, jakoby neustále odbourávala tendenci příběhu zabřednout k sentimentu (a kyčli). Na jeviště přivádí sebevdomou ženu, které za chvíli bude všude

plno, jakož i její mazanosti, která baví diváky ve scénách komických i těch vážnějších. Její protihráč, obchodník Horác Vandergelder, je v podání Igora Ondříčka zpočátku příkladným tulpasem, pak okolnostmi vykojeným mužem a nakonec šťastnou obětí sítě *Dolly* Leviové. Pro mě osobně nejkomičtější výkon večera, neboť Igor Ondříček prezentuje humor vyplývající ze situací, kdy postava sama není příčinou komiky. Osobitost Ondříčkova výkonu neguje Horáce jako morouse (jak jsme tu postavu častokrát viděli) a naopak posiluje obraz introvertního člověka, jehož bruchoství je jen obranná ulita vlastní nejistoty. Je tak velmi pravděpodobné, že značná část muzického publika se s pocity nebo jedním jménem figury snadno ztotožní. K obdobné funkční interakci s publikem má také nakročeno postava osamělé kloboučnice Ireny Molloyové. Ivana Skálová se s rolí, do které věkem snad ještě nedorostla, vypořádala ohromivým způsobem, suverénním jak v hereckém ztvárnění šarmu této melancholické ženy, tak v pěveckých výstupech.

Geniální libreto pomáhá v boji proti „přílišnému užívání kapesníků“ samo i tím, že dojemnost vyvažuje řadou postav, které jsou nositeli přímé komiky. Ke slovním gagům lze pak snadno vršit i ty situací, zejména u známých postav dvou rozdílných (a v lásce nezkušených) obchodníků příručích Kornelia Hackela (Aleš Slanina) a Barnabáše Tuckera (Vojtěch Blahuta). Rozputlivým charakterem je doplňuje Ivetina mladá přítelkyně Minnie (Mária Lalková). A kdyby i to bylo na vaši bránci málo, na jeviště ještě vstupuje bečivá kreatura Ernestina Moneyová Zdeny Herfortové. Exploze smichu zaručena. Režisér Gustav Skála, pokud jde o dobrý gag, neváhá v tomto smyslu rozehráti i drobné epizodní situace. Za všechny jmenujeme scénu s nemotorným tapetářem, který přichází do obchodu Horáce Vandergeldera těsně před závěrečnou pointou celé hry. Remeslníka shodou okolností ztvárňuje Aleš Slanina, nehraje-li ten večer příručích Hackela. Vystoupení Aleše Slaniny v té „důležitější roli“ opět ukázalo, jakým všestranným talentem je a jak tento mladý herec disponuje schopností být tahounem představení (vedle představitelky *Dolly* Leviové ovšem). Jeho perfektní sklonbení zpěvu, pohybu a tentokrát komediálního hračství je dalším základním kamenem v mozaice, z níž se skládá úspěšnost celé inscenace.

V Městském divadle Brno vznikla dle očekávání divácky vědná muzikálová inscenace, která se ponese na vlně oblíbenosti jistě dlouho. Stalo se tak bez konspirace s efekty, v mantinelech tradice. Ačkoli režisér Skála vytvořil moderní živelné divadlo, cítíme za ním atmosféru doby. Jediný konflikt nastává v momentech, kdy důsledná snaha o plnou scénografickou iluzivnost přestává korespondovat s abstraktní podobou několika scén. Přijíma pilířích, na nichž tato inscenace stojí, je jen na divákovy, které ho osloví. Může to být výtvarná „emoce“ zásluh časů, práce s charakterovou drobnokresbou postav, osnině swingující tóny muzikálu, který se stal legendou, strhující choreografie v podání číšníků Harmonia Garden, herecké výkony a tak dále. Osobně volím to, jak tvůrci s přehledem povyšují zrádná místa vyznění libreta na přednosti díla, vyzdvihují do popředí svého zájmu nadčasovou podstatu hry a tím si podmaňují dnešního diváka. Kouzlo, které fascinovalo prvogeneraci diváků muzikálu *Hello, Dolly!*, bylo v Městském divadle Brno nejen že znovuobjeveno, ale také přeneseno ze stojatých vod české inscenační tradice k modernímu muzikálovému divadlu.

Michal Novák, i-divadlo.cz, 7. 2. 2010

MUZIKÁL JAKO GENERAČNÍ PROTESTSONG

Jevišťem třetího tisíciletí byva nazývaná moderní Hudební scéna Městského divadla Brno. Za pět let trvání nabídl celkem třicet inscenací, z toho deset světových a patnáct českých premiér. Dvě nedávné české muzikálové premiéry spojuje – vedle neběžných interpretačních kvalit – záslužné úsilí nespokojit se komerčně podbíživou libovostí, nýbrž hledat aktuální burcující sdělení. Vzápětí po středoevropsky orientované předloze pražského rodáka Michaela Kunzeho a maďarského skladatele Sylvestera

Levaye *Mozart!* (hrdina má podobu bohémského rockera) pohotově došlo na *Probuzení jara* libretisty Stevensa Satera a v Brně pobovýho komponisty Duncana Sheika, broadwayský titul od své premiéry v roce 2006 poctěný již osmi prestižními cenami Tony.

Kdysi skandální a proskribovaná „dětská tragédie“ (1891) Franka Wedekinda patří k dlouholetým láskám režiséra Stanislava Mošič. Její jazzrockové podoby ve výtěžném překladu Jiřího Joska se ujal s týmem osvědčených spolupracovníků – dirigentem Karlem Škarkou, výtvarníky Jaroslavem Milfajtem a Andreou Kučerovou a choreografkou Anetou Majerovou. Při zachování syžetu i dobových realii se mu podařilo vynalézávě zpřístupnit tehdejší tabuová témata (zmatky pubertální erotiky, homosexualita, pokoutní potraty, sebevraždy), protřezaná dnes aktuálními motivy šikany a zneužívání dětí. Těm už sice nehrozí při memorování Vergillia školní rákoska a s erotickým poučením rozhodně nejsou závislí na zápisích spolužáka, nedostatek pochopení v nejbližším okolí, střety s autoritami a rozličné mezigenerační konflikty se jich však týkají i dnes. Studentské postavy Melchiora, Morice, Wendly a ostatních jsou ve výrazných kreacích obsazeny až trojmo a jejich cudné intimní i kolektivně razantní vystupy rostou od infantilní naivity k drsnému vzduchu. Všechny figury dospělých naopak zevšeobecněně ztělesňují jen dva herci a jevištní prostor věžeňské klece, kde sedí herci mimo akci, nepočtený orchestr i několik diváků, evokuje atmosféru veřejného procesu, který je věci každého z nás. Nedlouhý večer s minimem vtravých hitů se obejde bez prvoplánového naturalismu a v mrazivé houstnoucí atmosféře směřuje k působivé katarzi.

Vít Závodský, *Týdeník Rozhlas*, 23. 2. 2010

PROBUZENÍ JARA NA NOVÉ SCÉNĚ NÁRODNÍHO DIVADLA

V netradičném prostoru pro muzikálové divadlo, na pražské Nové scéně Národního divadla, se 5. února v rámci přehlídky České divadlo, pořádané agenturou Foibos, představilo Městské divadlo Brno s adaptací amerického muzikálu *Spring Awakening* – *Probuzení jara*.

Americký muzikál, který v USA získal v roce 2007 osm cen Tony, uvedlo MdB jako první české divadlo 21. listopadu 2009. Na motivy divadelní hry německého dramatika Franka Wedekinda napsal scénář a texty Steven Sater, hudbu pak Duncan Sheik. O český překlad se pak postaral Jiří Josef. Ten část původních jmen alespoň částečně přeložil, takže originální Moritz je v české verzi pouze Moric, z Hanschena se stal Jenda a z Ilse pak Elsa.

V režii Stanislava Mošič se pak představili nové neokoukané tváře, stejně jako osvědčení bardi Městského divadla. Diváky mohlo překvapit to, že účinkující kromě standardních mikrofonů na zpěv používali „ručáčky“ tj. ruční mikrofony, skryté v částech kostýmu.

Jak je v Brně dobrým zvykem, účinkující byli doprovázeni živým orchestrem pod vedením Karla Škarky, který byl také, stejně jako v USA, umístěn přímo na jevišti. Po obou stranách jeviště byli také umístěny dvě divadelní řady, ve kterých mj. seděli členové tzv. offstage sboru a zapojovali se do sborových písní.

Děj se odehrává na konci 19. století na blízce neurčeném místě. Studujeme životní pouť mladé dívky Wendly, jejich kamarádek a studentů místní školy, kteří právě objevují sexualitu na pozadí rigidní společnosti, kde ani rodiče ani učitelé nejsou ochotní je poučit o sexu, masturbaci a podobných „kontroverzních“ tématech.

Pro pražské publikum byla většina obsazení složena z neznámých herců. Jedinou mediálně známou osobností byla Hana Holíčová v roli Elsy. Jinak MdB vypravilo do Prahy velmi kvalitní obsazení. Jednoznačně výbornou volbou bylo obsazení Irvany Škálové do role Wendly. Ta konečně v plné parádě projevila svůj velmi výrazný talent a role jí nadmíru sedla. Jiří Mach je ideálním představitelem charakteristického vůdce Melchiora.

V roli neurotického Morice se pak představil Lukáš Janota, kterého část pozorného publika může znát z účinkování v druhé řadě Česko hledá superstar, muzikáloví fanoušci ho pak mohli vidět např. v *Godspell* nebo jako čle-

na company v různých inscenacích MdB. Pro roli měl dostatek pěveckých schopností.

V rolích divěk pak na pódiu „řádily“ Johana Gazdliková jako Thea, Kateřina Krejčová jako Anna a Tereza Martinková jako Anna. Chlapeckou company pak tvořila osvědčená jména a to Jakub Uličník jako Otto, Lukáš Vlček jako Jedna, Tomáš Novotný jako Ernest a Radek Novotný jako Georg. V dospělých rolích jsme pak měli možnost vidět Janu Musilovou a Milana Němce, kteří se přímo na pódiu měnili z role do role, např. z maminky byla náhle učitelka klavíru, z ředitele školy pak chápatí otec.

Je třeba uznat, že se *Probuzení jara* MdB, alespoň v této sestavě, kterou jsme mohli vidět v Praze, nadmíru povedlo a rozhodně je srovnatelné se zahraničními uváděními. Režiséru Mošičovi se adaptace tohoto hitu povedla a rozhodně stojí za to si tento dnes již kultovní muzikál zajet zhlédnout třeba do Brna do Městského divadla.

Veronika Břešťanová, *musicalnet.cz*, 5. 2. 2010

ŠANSONOVÁ NAHÁ MÚZA V BRNĚ

Každý umělec potřebuje svou Múzu. Ale co se stane, když jedna žena okouzlí v jednom okamžiku dva muže? Autorský muzikál Zdenka Merty a Zory Janové měl premiéru v Městském divadle v Brně. Tuto slavnostní akci jsme k naší veliké lítosti nemohli zhlédnout, ale přinášíme Vám reportáž z poslední nevěřejné zkoušky šansonového muzikálu *Nahá múza*.

Zdenek Merta složil pro *Nahou múzu* velice líbivou muziku plnou šansonových melodií, krásných akordeonových tónů a s velkou možností pro ukázání umu klavírních mistrů. Stejně tak i texty Zory Janové jsou psané s velikým citem. Na jedné straně vtipné a hned v příštím okamžiku nesmírně tragické. Manželský pár Zora Janová a Zdenek Merta připravoval šansonový muzikál *Nahá múza* přes 2 roky. A během zkoušky mi bylo okamžitě jasné, že nesleduji další z řady muzikálových rychlokvásek. V *Nahé múze* každá scéna, každé slovo, každý pohyb a řekl bych, že i každý dotek hudebního nástroje přesně zapadá do průběhu a opravdu nic není děláno napůl.

Veliké plus každého muzikálu je živý orchestr. A ten, jak již je v Městském divadle Brno zvykem, samozřejmě nesměl chybět. Orchestr, umístěný po krajích jeviště, skvěle doplňuje až neuvěřitelně funkční scénu. Přeměny scény se dějí pomocí točny, kdy prostředkem prochází schodiště, připomínající secesní styl meziválečné Francie, a na krajích jsou velice nahrubo namalované průchozí kulisy domů. Z provazističtí se nad scénou spouští rozličné prvky. Nacházíme-li se v uměleckém baru, jsou nad hledmí účinkující staré opryskané lustry. Jsme-li na důležitém večírku, vernisáži, spustí se nad jeviště několik zlatých prázdných rámu a luxusní skleněný lustr. V pokoji malíře Mariána je zavěšeno velké ateliérové okno. Samotná točna se během muzikálu zastavuje opravdu mimimálně. Ve spoustě scén se lidé neustále pohybují, takže je celý muzikál až neskutečně akční.

Děj inscenace se odehrává v meziválečné Paříži. Světové město umění ve svých ulicích a barech hostí celou řadu architektů, malířů, návrhářů, sochařů a dalších existenci toužící po zbohatnutí v oboru, který milují. Každý z nich ale potřebuje inspiraci. A kdo může člověka lépe inspirovat ke krásnému tvoření než krásná žena. Každý umělec si hledá svou múzu. Krásná Magdalena však jedné noci současně okouzlí malíře Mariána a sochaře Frederika. V tom okamžiku se začíná rozehrávat romantický příběh plný retrospektivních vzpomínek, sarkasmu a romantiky.

Magdalena nejdříve upřednostní malíře Mariána. Nechá se ochotně malovat. Dokonce vznikne i obraz s názvem *Nahá múza*. Magdaleně se narodí dcera Kristýna. Marian se stane úspěšným a kritici nešetří chválami nad jeho obrazy. Ovšem každý člověk, a umělec zvlášť, je velice vrtkavý. Marian začíná propadat alkoholismu, přestává malovat, Magdalena i malá Kristýnka se pro něho stávají kouřem na noze. Aby krásná Magdalena uživila rodinu musí po-

*S Janou Mustlovou
v muzikálu
Kdyby tisíc klarinetů,
režie: Jana Kalíšová*

*S Radkou Coufalovou
a Miloslavem Čížkem
v muzikálu
Mam'zelle Nitouche,
režie: Gustav Skála*

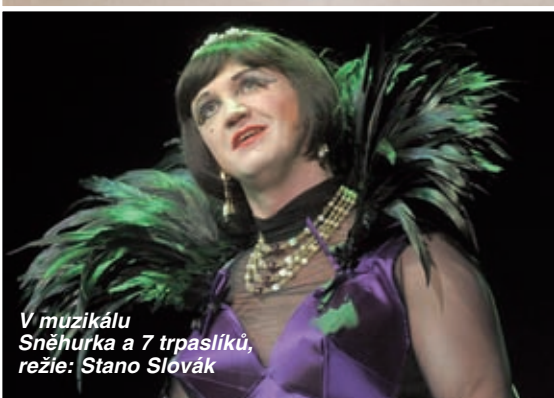
*Se Svetlanou Slovákovou
a Ivanou Vaňkovou
v tragikomedii
Tři sestry,
režie: Stanislav Moša*

*S Hanou Holišovou
v komedii Dokonalá svatba,
režie: Stano Slovák*

*V muzikálové baladě
Betlém,
režie: Stano Slovák*

*V muzikálu
Sněhurka a 7 trpaslíků,
režie: Stano Slovák*

*S Robertem Jíchou
v muzikálu Bídnič,
režie: Stanislav Moša*

*S Petrem Štěpánem
v komedii Dokonalá svatba,
režie: Stano Slovák*

SALON MdB MILAN NĚMEC

*S Lenkou Janíkovou
v komedii Dokonalá svatba,
režie: Stano Slovák*

*V tragikomedii
Tři sestry,
režie: Stanislav Moša*

Foto: Jef Kratochvíl a Tino Kratochvíl

nocích šit oblečení. "Proč jsem jen tehdy nešla za sochařem Frederikem?" Frederik je v době Mariánova duševního zhroutilí poměrně úspěšný a uznávaný.

Do Paříže se pomalu vkrádá hrozba druhé světové války. Nevinně, jako dětské plyšové hračky, se do všech domův dostává strach z dalšího válečného konfliktu. A onen strach nevynechá již tak zničeného Mariana. Marian se rozhodne od všeho utéct. Prostě zmizet. Nechá svou ženu a dítě ve městě plném strachu a uteče pryč. Opuštěná Magdalena se zanedlouho zamílne do Frederika.

Městem se roznese fáma o zmezení a následné smrti známého malíře. Marianovy obrazy v té chvíli několikanasobně nabourou na ceně. Ovšem během dražby, díky které by Magdalena zabezpečila rodinu, se Marián objeví opět v Paříži a tím hodnota obrazů spadne až na samé dno. Na aukci se však najde blázen, který Marianovy obrazy koupí za horentní sumu. Oním bláznem je sám Marian. V té době je již Kristýnka dospívající slečna. Přesně, jako její matka, ve chvíli, kdy se stala Marianovou múzou. „Mrtví prd ví.“, „Rozřezala údy, pryť to bylo z nudy.“, „Nejlepší umělec je mrtvý umělec.“ To je jen malá ukážka sarkasmu a narážek na smrt, které z jevitě během představení zaznívají. I starší jako takové autorka Zora Jandová zlehčila ve scénách, kdy se baví tří nahlučelá tety u káfička. Různé překrucování slov, vět, či naprostá změna významu drobným přeslechnutím vyznívá velice vtipně.

I když jsem zhlédl pomtu zkoušku muzikálu, jsem přesvědčen, že se diváci v tomto díle plněm retrospektivně, náznaků a předválečného strachu neztratí. A spolu s múzou Magdalenou, Kristýnou, malířem Marianem a sochařem Frederikem dojdou k velice zajímavému rozuzlení.

Libor Barok, *musicalnet.cz*, 11. 2. 2010

NAHÁ MÚZA

Atmosféru stejně rozmanitých prostředí a nálad, jaké nabízela bohémsky rozevíralá meziválečná Paříž, přenáší na diváky i první společný jevištní projekt Zdenka Merty a Zory Jandové. Původní šansonový muzikál *Nahá múza* na Cínoherní scéně Městského divadla Brno tak spíše než z promyšleně sevířeného tvaru těží z pestrosti žánru u více než třiceti hudebních čísel. Muzikálem současně vrcholí třicetiletá spolupráce této manželské dvojice, v níž se Merta tradičně představil jako skladatel a Jandová poprvé jako výhradní autorka libreta. Jednoduchou, přesto napínavou dějovou zápletku naplňuje klasický vztahový trojúhelník malíře Mariana, sochaře Frederika a jejich krásné múzy Magdaleny. Hostující režisér a scénograf Šimon Caban navodil ruch velkoměsta, barů a šantánů kovovým labyrintem na točné, který se prakticky bez ustání pohybuje.

Zvláštností inscenace je rozdělení postavy Múzy do mladé dívky Magdaleny (Hana Holišová) a její starší obdoby, která děj napřed jen sporadicky komentuje a hlavní prozost dostává až ve druhé polovině. Zora Jandová tady v až překvapivě uměřeně stylizaci předvedla esenci zralé ženskosti a pěvecké jistoty v jí blízkých šansonových písničkách za doprovodu živého orchestru. Autorský divadelní debut Jandové a Merty tak představuje sympatický pokus o původní šansonový muzikál, který na jevišti oživuje starou známou pravdu: muži dál a dál hledají svoji múzu, přestože tu nejlepší už mají dávno doma.

Lenka Suchá, *Brněnský deník*, 16. 3. 2010

NA LIDICKOU SE DOSTAVIL BLBEC K VEČEŘI

Dramaturgicky pestrá nabídka Cínoherní scéně Městského divadla Brno sympaticky dbá na repertoárovou vyváženost. Zatímco nyníjší sezonu zahájilo první české uvedení Bernhardova bizarního, divácky náročnéhó dramatu *Síla zvyku*, zanedlouho následovala adventní (a pfižnaučnó také silvestrovská) premiéra ryze rekreativního žánru – populární komedie Francise Vebera (nr. 1937) *Le Diner de cons* (1993), Antonii Miklíkovou přeložená pod názvem *Blbec k večeři*.

Dvaasedmdesátiletý francouzský autor čtyř veseloher působí střídavě v Evropě a v Hollywoodu a věnuje se přede-

vším filmu jako světově proslulý plodný scénárista a režisér (u nás známé např. snímky *Velký blondýn s černou botou*, *Návrat velkého blondýna*, *Hračka*, *Drž hubu!* a mnohé další). V souvislosti s rodinnou literární tradicí navazuje na labicheovskou a feydeauovskou linii galské (ale i v lečem protikladné anglické) kompozičně přesné situační frašky s vtipnými dialogy, založené na rozporu vnějšího zdání a skutečné pravdy zobrazeného charakteru. S oblibou variije bizardní setkání dvou protichůdných, leč v podstatě podobné osamělých typů – zdánlivě sebejistého suveréna a neodbytné dotěrného outsidera. V případě *Blbce k večeři* (pařížskou realitou inspirovaného a r. 1998 Veberem rovněž natočeného) jde o zámožného nakladatele Pierra Brochanta (fešácky mladický Lukáš Hejlík), člena snobské metropolitní society, která se na pravidelných setkáních zlomyslně baví na účet speciálně vyhledávaných a pozvaných prostáček. Chybné soutěžení o největšího blbce však překazí nejen náhla zdravotní indispozice, ale především sama potenciální oběť – subalterní úředník ministerstva financí Francois Pignon (Erik Pardus). Do dějových zvrátů komorní hry, nenásilně respektující „pravidlo tří jednot“, postupně a víceméně v sekundujících pozicích zasáhnou i další figury (odcházející manželka Christine Jany Glorové, nevhod přicházející excentrická milenka Mariéne Pavly Vítázkové, přítel Leblanc Alana Novotného, ortoped Archambaud Patrika Bořeckého a nejvýraznější pak nebezpečně větší daňový kontrolor Kůň v podání vskutku fehtajícího Martina Havelky), nežli se původně zamýšlejí pozice protagonisté obrátí. V detailně poučené dramaturgii Jiřího Závise pochopitelně nejde o žádný repertoárový objev: po prvním českém uvedení na Kladně jí také v Brně už delší čas hraje v jiném překladu soubor Amadis.

Po předloňském úspěšném nastudování žánrově spřízněného *Kumštu* do Yasmíny Rezy ujal se *Blbec k večeři* v obvyklém týmu (výtvarník modernistického interiéru s rozličnými skulpturálními a obrazovými artefakty Jan Dušek, autorka kostýmů Alice Lašková, skladatel David Rotter) zkušený režisér Zdeněk Černín. Typově solidně obsazenou, textově mírně redukovanou a řemeslně spolehlivou předlohu udržel na víceméně konverzační rovině, kdy jsou civilně autentické, vhodné nuančované situace ozvlášťňovány několika pohybovými etudami a fraškovými trapasy. Do absurdna přechylovaný večer se nebrání ani momentům dojmavě sentimentálním či lehce moralistním. Jeho přirozeným úběžníkem zůstává kultivovaná, detailně mimicky propracovaná a interpretačně ukázněná kreace Pardusova nekarikovaného, usměvavě sympatického, v empatické obětavosti zmatky působícího tragikomického titulního „hrdiny“. Navenek neokázala Černínova inscenace je v repertoáru MĐB nejen vítanou protiváhou muzikálově rozmáhlé Hudební scéně, ale také dalším dokladem toho, že adjektivum „bulvární“ nenese automaticky pejorativní příděch.

Vít Závodský, *Kam v Brně*, březen 2010

MUZIKÁLOVÝ REGION CENTROPE

Boom. V regionu Centrope vzniká stále zajímavější muzikálový trh, který stává jak na vlastní produkci, tak i na úspěšných broadwayských dílech.

Videa je zkrátka něco jiného. Zatímco zde existují dvě jednostranně zaměřená muzikálová divadla, v nichž se po řadu měsíců uvádí stejná produkce, ve zbytku regionu Centrope se muzikál hraje výhradně ve víceúčelových a repertoárových divadlech. Jeden den *Hello, Dolly!*, druhý den Thomas Bernhard, Goldoni nebo Feydeau, potom *Probuzení jara* nebo *Mozart!*. To je zcela obvyklý repertoár Městského divadla Brno, ve kterém najdete muzikál stejně jako činohru.

Nabídka je pak o to více rozmanitější – a v žádném případě na nižší úrovni, což potvrzuje Wolfgang Hübzig ze Spojených scén Vídeňských, pověřený mezinárodní spoluprací.

Theresa Steinger, *k2centrope.com*, únor 2010

ROLE VALJEANA PRO MĚ PŘIŠLA VE SPRÁVNÝ ČAS

Čtyřlístičiteltelý brněnský herec Petr Gazdík, který je už třináct sezon členem Městského divadla, si na jevišti za tu dobu vyzkoušel hodně různých charakterů. Byl nesmělým rytířem des Grieux v *Manon Lescaut*, romantickým Tonym ve *West Side Story*, rock'n'rollovým Faraónem v *Josefovi*, zářdem Jidášem v *Jesus Christ Superstar* nebo svůdným Darrylem v *Čarodějkách z Eastwicku*. Zkušenosti ze všech těchto rolí naplno zúročil loni v muzikálu *Les Misérables (Bidníci)*, kde ztvárnil hlavní postavu galejníka Jeana Valjeana. Právě za ni je Petr Gazdík nominován na letošní Cenu Thálie v muzikálové a operetní kategorii. Jestli cenou v konkurenci s „Drákulou“ Danielem Hůlkou nakonec získá, se rozhodne v sobotu v živém přenosu České televize. „Sance jsou vyrovnané, je to padesát na padesát,“ říká Gazdík diplomaticky.

Jaká byla první reakce, když jste se dozvěděl o obsazení do role Jeana Valjeana?

Věděl jsem, že se se mnou pro tuto roli počítá už několik let předem, takže jsem se těšil. Byla to náhoda, většinou jsme my herci svým obsazením překvapovaní na poslední chvíli.

Neměl jste strach ze srovnání s vašim alternantem Janem Ježkem, který je u nás už „ostrřeleným“ Valjeanem?

Nemám tendenci s kýmkoliv soupeřit nebo se srovnávat. Takže podobným strachům nepropadám. Byl jsem naopak potěšený, že budu v alternaci právě s Honzou.

Máte pocit, že jste k takové roli „dozral“ a přišla pro Vás ve správný čas?

Myslím, že to je věc, kterou by měl posoudit někdo jiný. Já osobně takový pocit mám. Neuvědomuji si nic, co by pro mne bylo u role Jeana Valjeana nějakou vnitřní překážkou.

Byla to pro vás zatím největší muzikálová výzva a role, se kterou jste se při zkoušení nejvíc natrápil?

To se tak nedá říct. Mám už za sebou několik velkých hereckých úkolů, ať už v muzikálu nebo v činohře, a díky bohu jsem se kvůli žádnému nijak zvlášť „trápit“ nemusel. Je to spíš radost z hledání, dobývání dosud neznámého, neustálé překonávání se. Trápení to ale rozhodně není.

Kterou pasáž máte z Bidníků nejraději?

Muzikál je dobrý od začátku do konce, jedna pasáž bez druhé by tam neměla tu sílu.

Viděl jste obnovenou verzi muzikálu Drákula, za níž je na Thálii nominován Daniel Hůlka?

Bohužel zatím ne, ale viděl jsem Daniela v původní verzi někdy v devadesátých letech. A tehdy byl jako Drákula skvělý.

Jak v konkurenci s Danielem Hůlkou vidíte svoje šance?

Padesát na padesát.

Jak teď prožíváte období od poloviny ledna, kdy byly oznámeny nominace a všichni se Vás ptají na pocity?

Beru to s nadsázkou. Stále dokola odpovídám, jak se cítím. A je to pořád stejné – dobře. (smích) Jsem hodně ponorený do další práce, připravujeme premiéru *Ptákovin* v režii Jany Moší, máme za sebou premiéru *Nahé múzy*, s anglickou verzí *Jesus Christ Superstar* jsme na turné po Německu a začali jsme už také tréninky stepu pro českou premiéru světového muzikálového hitu *Mary Poppins*.

Zaskočil Vás momentální zvýšený zájem o Vaši osobu?

Ani ne, protože žádný zásadní zvýšený zájem nepocítuji.

Co hlavně stojí za vysokou úrovní muzikálů v Londýně a v New Yorku?

V žádném ohledu nezapomínají na to, že ten bussines se jmenuje „show“. Jde jim především o vytvoření co nejlepší divadelní inscenace, která má samozřejmě za úkol udělat i co nejvyšší zisk. Málokdy je to naopak. Velkou rolí v tom hraje také velká tradice a tedy i vysoká profesionalita všech profesí.

Viděl jste ve světě vyložené špatný muzikál, propadák?

Asi ano, ale pokaždé jsem měl pocit, že to tentokrát prostě jenom nevyšlo i přesto, že všichni vynaložili stejně úsilí jako v jiných, úspěšnějších případech. Rozdíl je také v tom, že tam to diváci okamžitě poznají a velmi rychle to podobné produkci spočítají.

Existuje titul, který Vás oslovil ve světě, ale víte, že je nemožné ho někdy uvést u nás?

Podle mě jich pár existuje, ale jsem přesvědčený o tom, že se dřív nebo později k nám stejně dostanou. Třeba *Spamelot* je výborná inscenace, která je však založená na specifickém anglickém humoru a znalosti některých starších muzikálů, které se u nás nehrají nebo jenom sporadicky. Přesto už po tomto titulu sáhli v Plzni.

Má podle Vás český muzikálový herec šanci prorazit ve West Endu nebo na Broadwayi?

Určité ano, jenom je k tomu potřeba velká dávka odhodlání absolvovat řadu konkurzů a prosadit se v té neuvěřitelné záplavě výborných interpretů. Tu spoustu lidí, kteří dokáží na velmi dobré úrovni naučit, zpívat a k tomu mají ještě i herecké kurzy, si neumíme ani představit.

Pokoušel jste se o to někdy i Vy?

Ne. Sice se slušně domluvíme anglicky, ale abych dokázal v cizím jazyce přemýšlet a pracovat s textem tak, jak bych si představoval, tomu jsem bohužel vzdálený.

Kde u sebe ještě cítíte rezervy, jak se herecky zdokonalovat?

Je to komplexní. Vždy, když začínám s novou rolí, kladu si otázku, jestli ji zvládnu. Nutí mě to pořád přemýšlet jak na to, co udělat, aby odpověď mohla znít „ano“. Už jenom tím se, myslím, posouvám dopředu.

Žánr muzikálu znáte teoreticky i prakticky už několik let. Dovedete se vůbec ještě dívat na muzikálovou inscenaci jako běžný divák?

Asi ne, i když se o to snažím. Má to však něco do sebe. Když je něco skutečně dobré, většinou se zapomenou a vnímám jenom emoce a příběh. Vůbec mi to nedovolí soustředit se na jednotlivé scény.

Od roku 2004 jste šéfem muzikálové scény Městského divadla Brno, už několik let předtím jste vedl vlastní nahrávací studio a divadlo G-Studio. Bavi Vás o divadle přemýšlet i jako podnikatel, manažer a producent?

Rozhodně! Vždycky jsem měl touhu něco aktivně a komplexně tvořit. A s G-Studioem se mi tento sen z velké části splnil. Pozice uměleckého šéfa muzikálu Městského divadla Brno je toho jakýmsi pokračováním, které navíc ústí do režijní práce. Třeba ještě před takovými šesti lety jsem

Aristofanes, Z. Merta, J. Záčec: **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

Jean Anouilh: **BECKET ANEB ČEST BOŽÍ**

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Nejlyraziější tvůrci: počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program ap.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaskřítně)

Thomas Bernhard: **SILA ZVYKU**

Michael Kurze, Sylvester Levay: **MOZART!**

V. Cejpek, Z. Siba, J. Šotkovský, D. Štunc: **BETLÉM**

F. Wedekind, S. Gater, D. Sheik: **PROBUZENÍ JARA**

Francis Veber: **BLEEC K VEČERÍ**

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Zdeněk Merta, Zora Jandová: **NAHA MUŽA**

KŘÍDLA 2009/2010

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2010.

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno

komerční odd.: +420 533 316 410

si vůbec neměl představit, že bych režiroval. Dnes se ve mně všechny ty zážitky a zkušenosti spojují a mám pocit, že by mi to už mohlo jít.

Spojíte si vůbec představit život bez divadla?

Nedovedu. Myslím, že každý, kdo má nějaký zážitek s dobrým divadlem, o něj už nikdy nechce přijít.

Co vás teď čeká?

Stále zůstávám na turné s *Jesus Christ Superstar*, těším se na premiéru *Ptákovin* u nás v divadle a vnitřně se připravuji na režii *Mary Poppins*.

Kdo je Petr Gazdík

- narodil se 6. července 1975 v Brně
- vystudoval herectví na brněnské Konzervatoři
- od srpna 1997 je členem Městského divadla Brno
- v lednu 2004 se ve stejném divadle stal šéfem muzikálu
- divadelní role: Des Grieux (*Manon Lescaut*), Kristián (*Cyrano z Bergeracu*), Romeo (*Romeo a Julie*), Tony (*West Side Story*), Arktis (*Babylon*), Jan (*Svět plný andělů*), Faraón (*Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*), Jidáš (*Jesus Christ Superstar*), Orsino (*Večer tříkrálový*), Darryl (*Čarodějky z Eastwicku*), Frederik (*Nahá múza*) aj.
- za roli Jeana Valjeana v muzikálu *Les Misérables* (*Bídníci*) získal letošní Cenu Thálie Lenka Suchá, *Brněnský deník*, 18. 3. 2010

JAK VIDÍ FINANCOVÁNÍ DIVADELNICTVÍ STANISLAV MOŠA - NA NEKULTURNOSTI PRODĚLÁ KAŽDÝ

Současná krize pražského divadelnictví vyrůstá ze závisti. V po staletích budované divadelní síti, zřizované obcemi či státem, se setkávají umělci, aby „obohacovali“ společnost, která je financuje. Tento prostor je však kapacitně omezen, vznikají logicky i aktivity mimo něj a ty rozčlívají skutečnost, že „někteří“ financování jsou a oni ne. Účelově se pak spojují proti těm, jejichž prostor by sami rádi obsadili a ničí je pod heslem: „Když nemám já, ať nemá nikdo!“ Problematika financování divadel je komplikovaná, ale ne tolik, aby se nedaly oddělit divadelní instituce založené a financované státem či městem, a soukromí podnikatelé v divadelnictví. To, že někteří z těchto podnikatelů svá divadla sami nazývají „nezávislá“ má svůj význam právě a jedině v tom, že nejsou závislá na jakémkoliv příspěvku. A města přece nejsou povinna podporovat obecně podnikání v jakékoli oblasti. Přesto to město Brno již dvacet let činí bez větší pomoci kraje a státu!

A to i když má nejtěžší pozici mezi ostatními městy v zemi. I přesto provozuje kompletní škálu divadelních umění včetně experimentálních scén. Žádné jiné město v naší zemi nezizuje tolik uměleckých institucí! Přitom je Brno financuje skoro samo. Zato Praha má několik institucí, které přímo financuje stát! Např.: Národní divadlo 481 mil. Kč (srovnajte s příspěvkem ND Brno, srovnajte i počet nabízených sedadel v obou divadlech), Státní opera 143 mil. Kč, Česká filharmonie 83 mil. Kč, Pražský filharmonický sbor 28 mil. Kč! Na činnost těchto institucí Praha nepřispívá ani jedinou korunou!

O úrovni příspěvků do brněnských divadel hovoří i to, že se průměrné platy ve všech z nich pohybují kolem 18 500 Kč (srovnajte s celostátním průměrem)! Na Západě dosahuje financování uměleckých institucí naší velikosti šesti až desetinásobku našeho příspěvku!

Samozřejmě, že zásadní část všech financí vynaložených na kulturu v Brně (nejenom na divadla) se vrací rozličnými cestami do jeho rozpočtu. Navíc se jedná o vynaložené prostředky, které generují dvoj- až šestinásobek vložených financí v jiných sférách lidské činnosti.

Ještě k oně nezávislosti. Možná si někdo myslí, že když jsou některá divadla tzv. závislá na příspěvku zřizovatele, jsou závislá i jinak – např. dramaturgicky. Prohlašují, že nikdo ze zástupců zřizovatele si od roku 1990 nedovolil ovlivňovat umělecké dění v našem divadle.

A ještě k pojmu „podpora“: Podporovat lze něco, co existuje mimo hlavní potřeby organismu. Divadlo je ve svém základu biologickou potřebou člověka, tedy občanů Brna, a tak Brno svá divadla „nepodporuje“, nýbrž pro své kulturní zdraví zřizuje a provozuje.

Významný slovenský básník Miloslav Válek řekl: „Proč pořád mluvíte o penězích ve vztahu ke kultuře? Vždyť je to jasné. Na kultuře nemůže žádný národ vydělat, ale každý národ prodělá na nekulturnosti!“

Stanislav Moša, Brněnský deník, 10. 3. 2010

CD ŠUMAŘ NA STŘEŠE UŽ SE PRODÁVÁ

Městské divadlo Brno, snad jako jediné u nás, významnější měrou přispívá do domácích fonoték celou řadou zajímavých muzikálových nahrávek, přičemž mnohé z těchto titulů u nás vycházejí vůbec poprvé.

Tentokrát se jedná o klasický broadwayský muzikál 60. let dvacátého století *Šumař na střeše*, který se ve své době stal skutečným megahitem a válcoval většinu konkurenčních projektů. Se svými 3242 reprízami na Broadwayi se zapsal do divadelní historie jako jeden z nejúspěšnějších muzikálů všech dob.

Už delší dobu se šušvalo, že *Šumař* je natočen a MdB jen vyčkává s vydáním. Tak se nakonec trochu kuriózně album dostalo na trh až téměř čtyři roky po jevištní premiéře. Ta se konala na 6. května 2006 v režii Pavla Fieberta a se dvěma skvělými představiteli židovského mlékaře Tovjeho v hlavních rolích – Ladislavem Kolářem a Zdeňkem Junákem.

Pojďte se tedy alespoň prostřednictvím hudebního výběru znovu vypravit do ruské Anatěvky a vyslechnout si veselé, smutné i jímavé písně *Šumaře na střeše*, apeluující na cit diváka dnes často pošlapanými termíny jako je víra, láska, tolerance a tradice.

Na nahrávce se střídají oba představitelé Tovjeho a součástí bookletu jsou nejen rozhovory se Zdeňkem Junákem a Ladislavem Kolářem, ale také zajímavé a stručné články o díle z pera režiséra Pavla Fieberta.

Vítězslav Sladký, musical-opereta.cz, 12. 3. 2010

HALLE E
FRANZ JOSEPH 1
27. března 2010
JESUS
CHRIST
SUPERSTAR

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Příběh geniálního skladatele v pop-rockovém muzikálu MOZART!

autorů Michaela Kunze a Sylvestera Levaye je opravdovou lahůdkou a nezapomenutelným diváckým zážitkem. Zažijte pocit dokonalosti na vlastní kůži v inscenaci, kterou hrajeme 18. - 20. května na Hudební scéně.

Nenechte si ujít ani jednu z nejužasnějších operet, která v současnosti patří k tomu nejlepšímu v daném žánru u nás: MAM'ZELLE NITOUCHE v režii Gustava Skály. Pobavte se a nechejte si dobít baterky 23. a 24. května na Hudební scéně.

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

152. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 4. 2010

Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Probuzení jara

JEAN ANOUILH BECKET ANEB ČEST BOŽÍ DRAMA O PŘÁTELSTVÍ A NENÁVISTI

PŘEKLAD: JIŘÍ ŽÁK
REŽIE: JANEZ STARINA
SCÉNA: JOŽE LOGAR
KOSTÝMY: ANDREA KUČEROVÁ
HUDBA: MIRKO VUKSANOVIČ

V HLAVNÍCH ROLÍCH PETR GAZDÍK A PETR ŠTĚPÁN